

**Zsidó uralom a weimari
Németországban
1919-1932**

BEVEZETÉS (írta: [Dr. E. R. Fields](#))

(FONTOS MEGJEGYZÉS: A vizsgált periódus alatt, 1919 és 1932 között a zsidók csak 1%-át tették ki a lakosságnak Németországban-mégis uralták a kereskedelmet és a politikát. Ma Amerikában a zsidók alkotják a lakosság 3%-át, mégis ők uralták a kereskedelmet és a politikát!) Az 1905-ös oroszországi bolsevik forradalom kudarca után zsidók tízezrei menekültek Németországba, mivel ők voltak a főépítészei az első kísérletnek ami a cár megdöntésére irányult. Megtöltötték a városokat, ahogy az itt látható diagramok tanúsítják. Összejátszva fajtársaikkal a zsidók gyorsan átvették a szellemi vezetést. Németországban az infláció és a márka értékének csökkenése kedvezett a zsidóknak, gyakran vásároltak vállalkozásokat a valós értékük 1%-a alatt. Árkalkulációval egy kenyér 100.000 márkába került. A zsidók hitelt kaptak a zsidó bankoktól és felvásárolták az ipart, az újságokat, hatalmas lakótömböket, épületeket, mindezt fillérékért. Ugyanez a zsidó pénzügyi átvétel történt ebben az országban is. A néhai Robert Maxwell vette át az irányítást a londoni Daily Mirror-nál. Maxwell, cseh zsidó, (igazi neve, Jan Ludvik Hoch), titokban fejte az újság nyugdíjalapjait, hogy ellenőrző részvényeket vásároljon a Macmillan Kiadónál és más tulajdonokat. A Chicago Tribune felajánlotta Maxwellnek a csődbe ment New York Daily News-t, ha átvállalja az adósságukat 150 millió dollárért. Maxwell beleegyezett, ha a Tribune fizet neki 60 millió dollárt. Ő ezt egy **Ponzi** típusú rendszerben növekvő adóssága törlesztésére fordította. Ahogy a "birodalma" kezdett összeomlani, **Maxwell** a jachtjához repült a Kanári-szigetekre. 1991. november 5-én éjszaka, meztelenül, a 159 kilós Maxwell beugrott a tengerbe és megfulladt. A vállalatok átvétele során több ezer alkalmazott elvesztette a nyugdíja nagy részét.

Wall Street -i bűnözők költsége gojok munkahelyébe kerül

A **Drexel Burnham Lambert** befektetési bank csődöt jelentett 3,6 milliárd dollár adóssággal 1990-ben, de hatalmas "bónuszokat" tudtak fizetni zsidó vezetőiknek. 5300 alkalmazottat bocsátottak el. Az "ócska kötvénnyel" kereskedők, Michael Milken, Dennis Levine és Ivan Boesky (mind zsidó), börtönbe kerültek kettőtől három évig. A társaság 650 millió dollár bírságot fizetett. Az ő tervük az volt, hogy eladják az "ócska kötvényeket", amelyeket ezt követően az ügyfeleik keresztény tulajdonú vállalatok felvásárlására használnak. Eladják a cégek vagyonát, hogy kifizessék az "ócska kötvények"-et, miközben hatalmas "bónuszokat" fizetnek maguknak majd csődbe viszik a cégeket. A Safeway Foods egy ilyen áldozat volt és 17.000 keményen dolgozó alkalmazott vesztette el a munkáját és a nyugdíjasok a nyugdíjukat, míg a zsidók milliókat profitáltak. Drexel 1987-ben 550 millió dollárt fizetett Michael Milkennek ami több volt, mint a McDonald's éves profitja. A Drexel mintegy 3973 kivásárlást tervezett, amelyek mögött általában, zsidók álltak, akik átvették a nem-zsidó cégeket, hogy eladják vagyonukat, kirúgják az alkalmazottakat és zsebre vágják a cég készpénzét. **Ivan Boesky** 5% jutalékot fizetett **Dennis Levine**-nek cégek értékesítésével vagy felvásárlásával kapcsolatos "belső tippek"-ért amelyeknek a részvényei hirtelen emelkedtek. Boesky 4 millió dollárt keresett belső információval, amikor a **Nabisco**-t a zsidó tulajdonú **R. J. Reynolds Tobacco** megvásárolta. 4,1 millió dollárt a Houston Gas-on, szintén milliókat a General Foods és az Union Carbide részvényvásárlásán. Boesky 2,4 millió dollárt fizetett Levine-nek és **Martin Siegel**-nek 700.000 dollárt készpénzben a „belső információk”-ért. Ez volt Boesky, aki hírhedt beszédet tartott az egyik osztálynak a Kalifornia Egyetemen, ahol ezt mondta: "A kapzsiság jó, a kapzsiság egészséges! "

(Folytatás a hátlapon belül-32. oldal.)

Az Új Németország és a zsidóság

Az új Németország kormánya kénytelen volt bizonyos jogi intézkedéseket elfogadni, amelyek segítségével bizonyos korlátozásokat kellett előírni a zsidók által gyakorolt hatalmi pozíciókra a közélet minden területén. De ez a csökkentés sem felelt meg a népesség két csoportjának természetes arányához; valójában, az így elérhető előírás még mindig sokszor meghaladta azt, amelyre a zsidók valóban jogosultak lennének a teljes lakossággal való számszerű arányuk alapján. A zsidók Németországban továbbra is kiváltságos kisebbség maradnak. Ez a tény önmagában azt bizonyítja, hogy Németországban meglehetősen szokatlan és abszolút egészségtelen állapotok léteztek a befolyás megosztásában a német nép és a zsidók között. Egyedül ezek adják a kulcsot Németország zsidópolitikájának megértéséhez. A német kormánynak lépéseket kellett tennie, ha nem akarta inaktív módon nézni azt, hogy hogy éljenek a helységek és hogy éljen az eredeti német vérpopuláció. Amely mindeddig korlátozva volt, amelynek anyagi létét folyamatosan, egyre nagyobb veszélybe sodort egy kisebbség, akiknek semmiképpen sem volt ugyanolyan igénye Németország földjének gazdagságára és a német munka termékeire, mint azoké, akiknek őseik szorosan kötődtek a földhöz és akik évszázadokon keresztül művelték, amíg el nem érte jelenlegi termelékenységét. Ez a folyamat lassan és észrevétlenül kezdődött a 19. század elején, de csak a 20. században és különösen 1914 óta nyerte el az abszolút riasztó sebességet, ami szükségessé tette a beavatkozást.

Ez az állandó és folyamatosan növekvő folyamat a külföldiek túlzott bevezetése, a német nép életébe és a politikába, a tudományba és a kultúrába egy faji szempontból idegen kisebbség által, aki félretolja az ország eredeti lakóit; egy olyan folyamat, amely különösen fenyegető formákat öltött, mert ez a folyamatosan terjedő kisebbség megfertőzte az egészséges és a romlatlan emberek tömegét a szétesés és a bolsevizmus szellemével. Jelen brosúra célja, hogy leírja azt a fejlődést és azt a helyzetet, amelyet gyakorlatilag és tárgyilagosan teremtett, jövedelem nélkül, amit meg kell tenni, hogy korlátozzuk magunkat, hogy egyszerűsítsük a bemutatott általános képet, Poroszország területére. Ennek az eljárásnak további előnye, hogy Poroszországban, a német államok legnagyobbikában, amely egyedül a Német Birodalom területének három ötödét foglalja magába, az apró részletek kivételével egész Németország helyzetét képviseli. E gyakorlati iránymutatás nélkül ugyanis nem lehet méltányolni a Németországban elfogadott intézkedéseket. Ebben az összefüggésben szokatlanul szerencsések vagyunk, mert észrevételeinket nagyrészt egy zsidó statisztikai érdeklődésére alapozhatjuk (Dr. Heinrich Silbergleit: Die Bevölkerungs- und Berufsverhältnisse der Juden im Deutschen Reiche, I. Freistaat Preußen, Berlin 1930, Akademie Verlag), és így kezdettől fogva biztosítva vagyunk a koholt jelentés megírásának gyanúja ellen. A történelmi fejlődés minden törvényének általános szabálya, hogy a semmiből semmi sem származhat. A nép akaratának, minden megnyilvánulásának és felfedezésének megvan a maga oka. És így az új kormány törvényhozási politikája, amely a német nép mélyes felháborodásából és haragjából fakad, egy elbizakodott idegen uralom ellen, ami maga a zsidóság természetében rejlő tények eredménye.

A zsidók jogi álláspontjának alakulása Poroszországban

Ugyanazon a skálán, mint amelyen a franciák elképzelései az 1789-es forradalomban győztek Európában, és ezáltal a feudális kasztrendszer utolsó gátjainak leomlását okozta, a szabadság és egyenlőség elve a törvény szemében a poroszországi zsidókra is vonatkozott. Az 1812. március 11-i ediktum (királyi rendelet) teljes állampolgári jogot biztosított a korabeli poroszországi zsidóknak. Igaz, hogy később megfosztották őket bizonyos jogoktól, például akadémiái tanári és iskolai posztok betöltésétől, valamint községi hivataloktól. De ezeket a korlátozásokat később vissza is vonták, és a porosz királyi tanács 1869. július 3-án kelt rendelete kimondta a korlátozások megszüntetését, a törvényes jogokat, amelyek „lehetővé teszik számukra, hogy a közösségi és az állami képviselői testületek tagjai legyenek, és közhivatalt gyakoroljanak.” A királyi akarat ezen kifejezése a zsidók teljes emancipációját jelentette. Ettől a naptól kezdve a poroszországi zsidó ugyanolyan teljes jogú állampolgár volt, mint bármely más német állampolgár. Minden szakma, minden foglalkozás (ipar, kereskedelem) és minden közhivatal nyitva állt előtte. Abszolút paritásos helyzetbe került, és abszolút toleranciát kapott. Látni fogjuk, hogy a zsidóság hogyan hálálta meg a német népnek ezt az odafigyelést.

A zsidóság numerikus fejlődése Poroszországban

Az első teljes népszámlálást népszámlálás formájában a porosz kormány végezte el 1816-ban a szabadságharcok után. A népszámlálási adatok azt mutatták, hogy Poroszország teljes lakossága 10.349.031 fő, ebből 123.938 zsidó, vagyis 1,2%. Ettől kezdve a statisztikák lehetővé teszik számunkra, hogy meglehetősen világos képet kapjunk a teljes fejlődésükről.

Az 1816-tól 1925-ig terjedő időszakra vonatkozó alábbi táblázatból pontosan össze lehet gyűjteni.

Évi népszámlálás

Zsidó lakosok/Poroszország teljes populációjának 1000 fője

1816	11,98	1858	13,67
1819	12,26	1861	13,78
1822	12,41	1864	13,61
1825	12,24	1867	13,06
1828	12,65	1871	13,21
1831	12,83	1875	13,20
1834	13,06	1880	13,34
1837	13,02	1885	12,94
1840	13,03	1890	12,42
1843	13,35	1895	11,92
1846	13,38	1900	11,38
1849	13,41	1905	10,98
1852	13,40	1910	10,36
1855	13,62	1925	10,58

Ha ezt a táblázatot megvizsgáljuk, látni fogjuk, hogy először egy folyamatosan emelkedő görbét mutat, amely 1880-ig folytatódik, majd hirtelen csökken, úgy hogy, ettől a ponttól kezdve azt a benyomást kelti, hogy csökken a zsidók aránya a lakosságban.

De ez a benyomás csalóka. Valójában elrejtje a valós helyzetet, amely közvetlenül az ellenkezője. A statisztikáknak ez a torz ábrázolása kapcsolódik először ahhoz a tényhez, hogy a zsidó lakosság termékenysége és ennek következtében számuk növekedése a teljes népesség arányában gyorsan csökken. Továbbá kapcsolódik ahhoz a tényhez, hogy a statisztikai módszer csak a zsidók vallásának eszméjével foglalkozik, és nem a zsidó fajtával. Ennek a mechanikai tényezőnek köszönhetően a statisztikák kezdettől fogva nem vesznek figyelembe olyan zsidókat, akik faj szerint zsidók, anélkül, hogy a mózesi hithez tartoznának. 1885 óta azonban egyre népszerűbb szokás a keresztény hitre való áttérés vagy a zsidó vallási közösségi tagság lemondása a disszidensek csoportjában és ezek a statisztika torzulásához vezetnek. Képet adhatunk ennek a tényezőnek a hatásáról, rámutatva arra, hogy az 1922-től 1932-ig tartó évtizedben, amelyre statisztikák állnak rendelkezésre a zsidók számáról, akik csak a berlini egyházuk tagságáról mondtak le, 5611 főt tettek ki. E hibaforrások ellenére azonban a táblázat záró része azt mutatja, hogy 1910 és 1925 között a zsidó népesség ismét 10,36-ról 10,58/1000-re nőtt.

Ez a tény annál is inkább figyelemre méltó, mivel ezzel kapcsolatban nem szabad elfelejteni, hogy az 1910-es és az 1925-ös népszámlálási évek között történt a rendkívüli zsidó területek átengedése, például Pozen és Nyugat-Poroszország, ahol a zsidó lakosság legalább 49,101 fő volt, vagyis 11,81% amit a porosz államtól elcsatoltak.

(Megjegyzés: Ne felejtsük el, Németország területi veszteségeit az első világháború után. Például Nyugat-Poroszország Lengyelországhoz csatolását. Érdekes, hogy a területi veszteségek ellenére is emelkedett a zsidóság lélekszáma.)

Így még az elégtelen statisztikák is bizonyítják ebben az esetben azt a tényt, hogy sok esetben a vallás megváltoztatása és az egyházi tagság lemondása valamint a világháború utáni területátadás miatt bekövetkezett népességvesztés ellenére, a zsidó népesség növekedési hulláma végigsöpört Németországon. Ennek okai még a laikusok számára is nyilvánvalóak. A zsidók bevándorlásának rendkívül erőteljes hullámának köszönhető, főként Európa keleti részéről, amely a háború alatt és után következett be.

Mert végül is, Németország volt leginkább kitéve a keletről érkező zsidók beáramlásának. Földrajzilag Németország az első gát a zsidó bevándorlás folyamán.

A zsidók földrajzi megoszlása Poroszországban

A háború előtti utolsó népszámlálás 1910. december 1-jén történt, és az első, háború utáni, azonos értékű népszámlálás 1925. június 16-án.

Ezért megfelelőnek tűnik a következő megjegyzések esetében, hogy e két népszámlálás eredményeinek összehasonlításával kezdjem.

Először is ki kell jelentenünk, hogy a porosz állam teljes lakossága 1925. június 16-án 38.120.173 fő volt, ebből 403.969 fő vallotta magát zsidónak, az arány 1,06%.

Mivel a zsidó lakosság 1910-ben csak 366.876 fő volt, ez azt jelenti, hogy a porosz állam jelenlegi egész területén az első világháború utáni népszámlálás és az utolsó békeidős népszámlálás között, 1910. december 1-jén, a zsidó népesség 37.093-el, azaz 10,1%-al nőtt, míg Poroszország teljes népessége ugyanazon a területen csak mintegy 3.119.000 -rel, azaz 8,9%-kal nőtt és ez az arány jó marad annak ellenére, hogy a teljes lakosság körében megnőtt a születési ráta, és a zsidók között megnőtt a halálozási arány.

Hány zsidó bíró volt Poroszországban? 5800 hivatalos bíróból, 430 vagyis 7,4% zsidó származású volt. Ezek közül kiemelkedő pozíciókat foglalt el tizenkettő, mint állami és fellebbviteli bírósági elnök, és 109 bíró volt a fellebbviteli és az állami bíróságok igazgatója.

A helyi növekedésekre vonatkozó adatok azonban még informatívabbak.

Így a tartományi statisztika különösen feltűnő Berlin, Brandenburg, Alsó-Szilézia és Schleswig-Holstein esetében, ahol az általános növekedés 7,8%, 6,7%, 4,7% és 4,5% a teljes népességben, amit a zsidó népesség 19,9%, 14,9%, 12,4% és 25,4 %-os növekedésével kell összehasonlítani (elsősorban Altonában).

Ezek a számok még magasabbak az egyes nagyvárosok esetében, amelyek közül néhány, például Magdeburg, Oberhausen és Breslau, ahol a zsidók száma megkétszereződött, sőt megháromszorozódott a teljes népességhez képest.

A zsidó populáció Poroszországban 1925. június 16-án (ezrelékarányban számítva)

Tartomány	Teljes	Össz zsidó	Tartományi populáció
Berlin	172.672	427.4	42.9
Rajna-vidék	58.223	144.1	8
Hesse-Nassau	52.757	130.6	22
Alsó-Szilézia	29.953	74.2	9.6
Vesztfália	21.595	53.5	4.5
Hannover	14.895	36.9	4.7
Kelet-Poroszország	11.337	28.1	5
Felső-Szilézia	10.069	24.9	7.3
Brandenburg	8.442	20.9	3.3
Szászország	8.341	20.6	2.6
Pomeránia	7.761	19.2	4.1
Schleswig-Holstein	4.152	10.3	2.7
Posen-Nyugat-Poroszország	3.437	8.5	10.3
Hohenzollern	0.335	0.8	4.7
Poroszország össz:	403.969	1000.0	10.6

De a legérdekesebb számok Berlin városára vonatkoznak, mivel a német főváros messze az első helyet foglalja el, nemcsak a 172.672 zsidó abszolút számszerű túlsúlya miatt, de a teljes lakossággal való arányos kapcsolata miatt is.

Egyedül Berlin a hazája, Poroszország teljes zsidó lakosságának több mint négy tized (40%) részének, míg Berlin teljes lakossága csak az állam teljes lakosságának tizedét (10%) teszi ki. Nem lehetett egyértelműbb kifejezést találni a zsidóság városokba és nagyvárosokba való beáramlásáról. A német főváros, mindenekelőtt, mint egy óriási mágnes, úgy vonzotta a poroszországi zsidók közel felét. Ugyanez az eredmény akkor érhető el, ha a tartományokat Poroszországban a zsidók teljes számában való részesedésük szerint rendezzük.

**1000 zsidóból 728 élt nagyvárosokban
1000 németből 292 élt nagyvárosokban**

Ez is azt bizonyítja, hogy a zsidók vonzódnak a nagyvárosokhoz, és arányos a költözésük vidékről. A gazdag tartományokat sok várossal, mint például a Rajna-vidéket és Hesse-Nassau-t, előnyben részesítik, míg az agrár kerületeket, mint például Kelet-Poroszországot, Pomerániát, Sziléziát vagy Schleswig-Holsteint kitartóan kerülnek. Ennek a különbségnek a mértékét a városokban vagy a vidéki körzetekben élő zsidók esetében bizonyítja az a tény, hogy átlagosan minden poroszországi önkormányzat rendelkezik 21,5 zsidóval az 1000 fős teljes népességből, míg az országos körzetek aránya, ahol számos közepes és kisváros is található, 3,4-re csökken. Ha a 118 porosz önkormányzati területről vesszük a 29 nagyvárost, amelyek mindegyike több mint 100.000 lakossal rendelkezik, látni fogjuk, hogy ezekben a nagyvárosokban, összesen 11.183.024 főből, 294.230 zsidó.

Ezzel a 294.230 fővel Poroszországban a zsidók aránya a nagyvárosokban nem kevesebb, mint 72,8%, míg a teljes népességnek megfelelő arány csak 29,2% lenne.

Így tíz zsidó közül hét nagyvárosban, három kisvárosban vagy vidéken él, míg a lakosság többi része esetében az arány pontosan fordítva van, mivel az ő esetükben heten élnek vidéken, és csak hárman a nagyvárosokban. De ezt az egészségtelen fejlődést a világháború óta a bevándorlás áradata is rendkívül felerősítette.

A zsidók és más lakosok százalékos növekedése 1910-1925 között:

Magdeburg	32.1	5.1
Altona-Hamburg	25.4	7.5
Berlin	19.9	7.8
Breslau	15	8.2

Hogyan vonulnak be a zsidók a nagyvárosokba?

A zsidók fejlődése a háború előtti utolsó népszámlálás, 1910. december 1. óta

Zsidó bevándorlás a háború után

Németország, a zsidó bevándorlás keletről nyugatra vezető útjának első szakasza

Minden ötödik zsidó idegen állampolgár

1925-ben a Poroszországban letelepített 404.000 zsidóból 76.000 volt idegen állampolgár.

A korai idő óta Németország, és mindenekelőtt Poroszország, földrajzi helyzete miatt képezte a bejáratot Európába a keletről nyugatra vándorló zsidók áramlatában.

Ezért, még a háború előtt is, a keleti zsidók folyamatosan gyűltek, mindenekelőtt

Poroszországban, elsősorban a nagyvárosokban. Igaz, hogy a háborúig a keleti zsidók

bevándorlási áramlását bizonyos határokon belül meg lehetett fékezni, de a nagy háború

után a törvényhozó apparátus ezen a területen szétesett, inkább önként, mint akaratlanul.

Közvetlenül kijelenthető, hogy a szociáldemokraták, a zsidósággal való személyes kapcsolatuk miatt, politikai befolyásuk révén tovább fokozták a keleti zsidók bevándorlását és honosítását Németországban. Elegendő bizonyíték erre az a tény, hogy a bevándorlási és honosítási osztályon, a porosz minisztériumban, az ilyen kérdések kezelése egy zsidó tisztviselő ([Badt](#)) kezében voltak, aki egyébként cionista volt.

Ahogy már kifejtettük, a zsidó népesség a porosz állam teljes területén növekedett az utolsó, 1910. december 1-jei és 1925. június 16-i népszámlálás között, 366.876-ról 403.969-re vagyis 37.093 fővel, azaz 10,1%-kal. Ehhez képest Poroszország teljes népessége csak kb. 3.119.000 fővel, azaz 8,9%-kal emelkedett. De még ezek a pontos statisztikák által nyújtott egyszerű ábra sem alapos, a kritikus vizsgálat további érdekes fényt vet erre a témára. Ha az 1910-től 1925-ig terjedő időszakot vesszük figyelembe, feltételezhetjük, hogy normál körülmények között, ez idő alatt 18.252 fő halálozási többlet lett volna.

Ezt le kell vonni az összes 366.876 zsidóból, akik 1910-ben Poroszország jelenlegi területén éltek. Így 1925-re 348.624 marad a zsidók mérlege. Ebből a számból le kell vonnunk 15.408 zsidót (4,2%-ot) akik 1911 és 1924 között biztosan megváltoztatták vallásukat vagy lemondtak egyházi tagságukról. Ez az 1925-ös zsidók teljes számát 333.212-re csökkentené.

De valójában 403.969 zsidó vallásút jegyeztek fel Poroszországban 1925-ben, így ez a népességnövekedés 1910-től 1925-ig semmi másnak nem tulajdonítható, csak a bevándorlásnak, ami mintegy +70.000 zsidó. Ez a szám ráadásul szinte pontosan megegyezik a németországi külföldi zsidók 1925. június 16-án rögzített számával.

A valóság azonban az, hogy a zsidó bevándorlók számának lényegesen többnek kell lennie, mint 70,700 fő, mert a zsidó bevándorlók nagyobb része egyszerre szerzett porosz állampolgárságot disszidensként, katolikusként vagy protestánsként, vagy porosz területen maradtak anélkül, hogy bejelentették volna a rendőrségnek.

A poroszországi zsidó népességből, amely 1925. június 16-án 403.969 fő volt, ebből:

68.114 külföldi

7364 állampolgárság nélkül

909 ismeretlen állampolgárságú

Összesen 76.387

Ezért szembesülünk azzal a ténnyel, -hogy a háború néhány éve alatt és közvetlenül azt követően a bevándorlás áradata, amely mintegy 75.000 keleti zsidóból állt

Poroszországban-, hogy ez a szám szinte pontosan megegyezik a német állampolgárság nélküli zsidók számával a porosz zsidók között. Így több mint 75.000 zsidó, ami majdnem a poroszországi zsidó lakosság ötöde, tartózkodott a porosz állampolgárság megszerzésétől és ezért idegennek minősítette magát.

A zsidók által gyakorolt hivatások

A zsidó hajlam arra, hogy közvetítőként lépjen fel a gazdasági élet funkcióiban, például a kereskedelemben, túl jól ismert ahhoz, hogy hangsúlyozni kelljen.

Mégis, a zsidók által gyakorolt hivatásokra vonatkozó statisztikák igen érdekes információkat szolgáltatnak az egyes szakmacsoportok tekintetében, a zsidók különböző hivatásainak hasznosságának mértékéről, valamint azok előnyben részesítéséről és elkerüléséről, ha a pontos statisztikákat feltüntettük, csak akkor születhet határozott ítélet a zsidók kérdés fontosságáról Poroszországban és Németországban. Csakugyan, a legújabb modern statisztikák valóban matematikai táblázatok a zsidóság pszichológiájához, egyfajta "pszichogramhoz". Az alábbi táblázat az 1925. június 16-án Poroszországban végzett, legutóbbi szakmai összeírás alapján készült.

A teljes népesség, valamint a német, a külföldi és az összes poroszországi zsidó szakmai foglalkoztatása a gazdasági megosztottság szerint:

Jelmagyarázat: ep-Birodalmi népesség gj-német zsidók fj-külföldi zsidók j minden zsidó

Gazdasági megosztottság	Nép csoport	Hivatásos/szakma nélküli	Számok %-ban
xx			
Mezőgazdaság, kertészet és állattenyésztés, erdészeti és halászat	EP GJ FJ	5.593.144 2984 340	29,47% 1,92% 0,96%
A	J	3324	1,74%
xx			
Ipar és kézműipar, beleértve a bányászatot és az építőipart	EP GJ FJ	7.771.799 38.015 11.303	40,94% 24,48% 31,82%
B	J	49.318	25,85%
xx			
Kereskedelem és üzlet, beleértve a hotel és éttermi üzletet is	EP GJ FJ	3.248.145 92.012 20.176	17,11% 59,26% 56,81%
C	J	112.188	58,80%
xx			
Közigazgatás, jogtudomány, hadsereg és haditengerészet, egyházi, vallási szolgálat, joggyakorlat és független szakmák	EP GJ FJ D	921.048 9503 1821 11.324	4,85% 6,12% 5,13% 5,94%
xx			
Egészségügyi és higiéniai hivatások, beleértve a jóléti munkát	EP GJ FJ	356.416 7570 727	1,88% 4,88% 2,05%
E	J	8297	4,35%
xx			
Belföldi szolgáltatás és foglalkozás rendszer beosztás nélkül, vagy az érintett vállalkozás részleteivel	EP GJ FJ	1.091.435 5191 1147	5,75% 3,34% 3,23%
F	J	6338	3,32%

Összesen A+F	EP	18.981.987	100%
	GJ	155.275	100%
	FJ	35.514	100%
	J	190.789	100%

A táblázat első pillantásra két kiemelkedő tény tár fel:

A zsidók preferálják a kereskedelmet és az üzletet, valamint az ipart, míg a mezőgazdaságot és a háztartási szolgáltatásokat teljesen elkerülik. De a statisztikák még világosabbak, amikor részletesen tanulmányozzuk őket, az alábbiak szerint: A zsidók több mint a fele, azaz 58,8%-a vagyis 112.188 fő tartozik a "kereskedelem és üzletág gazdasági részlegéhez, beleértve a szálloda- és vendéglátóipart" is, szemben a teljes lakosság mindössze 17,11%-ával vagyis 3.248.145 fővel. Ilyen körülmények között nem csoda, hogy a tőzsdék teljesen a zsidók kezébe kerültek. Például a berlini tőzsde igazgatótanácsa kizárólag zsidókból állt. Ráadásul a tőzsdei igazgatóság és a bizottságok 147 tagja közül 116, vagyis közel 80% volt zsidó. A zsidóság fokozottan növelte túlsúlyát az áruházak és az egyéni vállalkozások gombaszerű növekedése miatt. Hogy képet kapjunk a zsidóság befolyásáról a kereskedelemben, megemlíthetjük az áruházak forgalmát 1931-ben, ami önmagában 2,5 milliárd márkát tett ki. A zsidóság jól képviselteti magát a "gazdasági ágazatban és a kézműiparban, beleértve a bányászatot és az építőipart is", amelyben a zsidók 49.318 főt vagyis 25,85%-ot számláltak, míg a teljes népesség százalékos aránya 40,95 vagyis 7.771.799 volt. Ezzel szemben jellemző, hogy a mezőgazdaságban a zsidók aránya mindössze 1,74%, szemben a teljes népesség 29,5%-ával. "A kereskedelem és az üzlet" és "az ipar és a kézművesség" fejei alatt egy megdöbbentő tény is el van rejtve, hogy Poroszországban nem kevesebb, mint 31.500 külföldi zsidó foglalkozik iparral és kereskedelemmel, vagyis olyan munkavállalók, akik nem tartják szükségesnek annak az országnak az állampolgárságának megszerzését, amelyben dolgoznak. "A központi közigazgatás, a jogi tisztviselők, a hadsereg és a haditengerészet, az egyház, a vallási szolgálat, a jogi praxis és a független szakmák" felső részének vizsgálata fontos megfigyelésekhez vezet. Itt a zsidók aránya 5,94%, szemben a teljes népesség 4,85%-ával. Ebben a rendkívül fontos szakkategóriában tehát a zsidók arányosan egy százalékkal erősebben képviseltetik magukat, mint az őshonos porosz lakosság. Ez a különbség még szembetűnőbb, ha ebből a számításból levonjuk azokat a külföldi zsidókat, akik ebben a gazdasági részlegben a zsidók 5,13%-át teszik ki. A fennmaradó német zsidók aránya ekkor 6,12%, a teljes populáció 4,85%-ához képest. Ha most megvizsgáljuk a fő "egészségügyi és higiéniai hivatásokat, beleértve a jóléti munkát" is, a zsidók aránya magasabb, mint a lakosság aránya, vagyis 4,35%, beleértve a külföldi zsidók 2%-át, szemben a teljes lakosság 1,88%-ával. A zsidók aránya, akiknek fő foglalkozása az irányítás, tehát két és félszer olyan nagy, mint a teljes népesség esetében.

Ahol a zsidó dolgozik

1925-ben a zsidók, illetve a porosz lakosság által gyakorolt hivatások százalékban:

Agrárkultúra és erdészet	a teljes populáció 29,5%	zsidók 1,7%
Ipar és kézművesség	a teljes populáció 40,9%	zsidók 25,9%
Üzlet és kereskedelem	a teljes populáció 17,1%	zsidók 58,8%

A zsidók eloszlása a nemzetgazdaság legfontosabb csoportjaiban.

A zsidók ezért nyilvánvalóan a közvetítő és forgalmazó szakmát részesítik előnyben a nemzeti üzleti életben, míg a produktív és közvetlenül kreatív hivatásokat elhanyagolják. De a zsidóság valódi szerkezeti funkciója a német üzleti életben még jobban látható, amikor kvantitatívról (mennyiségi) kvalitatív (minőségi) statisztikákra váltunk, és kiterjesztjük elemzésünket a hivatást gyakorlók társadalmi helyzetére. Ez a statisztikai kimutatás ad nekünk először egy valódi képet a zsidóság által elfoglalt erőfőlényről Németország nemzeti és gazdasági életében. Itt a következő, feltűnő tényeket találjuk. Az 1925-ben Poroszországban önálló hivatást gyakorló személyek száma kb. 3.070.000 fő, beleértve 92.164 zsidót. Ez a zsidók 48,3%-át jelenti, a hivatást gyakorlók közül a 16,2%-kal szemben. Ezért Poroszországban háromszor annyi zsidó gyakorol önálló hivatást, mint a teljes lakosság körében. Ezeket az arányokat nagymértékben befolyásolja a zsidók száma a kereskedelemben és az üzleti életben, valamint a szálloda- és vendéglátóiparban, ebben az esetben a százalékos arány 31,5-el szemben 3,8, vagyis 8:1. Ehhez megfelel a külföldiek rendellenes száma a nagy német vállalkozások igazgatóságaiban is, amelyek, a zsidó banktőke hatalmas befolyása miatt a háború óta, zsidó tartományokká váltak. 1928-ban 15 zsidó 718 tisztséget töltött be az igazgatóságokon, így mindegyiküknek átlagosan 50 volt, míg ugyanez a 15 személy csak 211 ilyen tisztséget töltött be 1913-ban. A legtöbb ilyen kinevezett igazgató természetesen zsidó volt, nevezetesen volt [Jacob Goldschmidt](#) bankár, aki 108 állást töltött be.

Hasonló körülmények találhatók az egészségügy területén, ahol az ilyen hivatásokat gyakorló zsidók száma közel hatszorosa, azaz 2,8%, szemben a 0,5%-kal. A körülmények pontosan ugyanazok a gazdasági ágazatokban, mint a "kulturális komplexumokban", ide értve a színházat, mozit, rádiót, oktatást, képzést, tanítást, stb. Itt az általános arány 0,4%, szemben a zsidók 2,6%-ával, tehát ebben az esetben is hatszor annyi zsidó van, mint más nemzetiségű. Még a gazdasági osztályokon, "a közigazgatásban és a jogi közreműködésben, a hivatalos pozíciókban", az ilyen kiemelkedő pozíciókban hivatást gyakorló zsidók 2%-ával szemben van az 1,3%, ami majdnem kétszer akkora, mint a német lakosságé. A zsidók ezen túlsúlya valamivel kevesebb az "alkalmazottak" kategóriájában. A porosz államban rögzített összes alkalmazott kb. 3.240.000 fő, ebből 64.469 zsidó. Ide tartozik a szóban forgó személyek 17,1 vagy 33,8%-a. A zsidók százalékaránya ebben az esetben tehát kétszer akkora, mint a teljes népesség esetében. De gyökeresen más képet mutatnak, amint a gigantikus csoporthoz, a "munkásokhoz" fordulunk. Itt találunk bizonyítékot arra, hogy a zsidó mélyen idegenkedik a kézimunkától. 1905-ben, Poroszországban kb. 8.900.000 munkásból (vagyis a hivatásukat gyakorlók 46,9%-a), csak 16.019 munkás volt zsidó (vagyis a zsidók 8,4%-a). Így, míg a független pozíciókban a zsidók aránya általában nagyobb volt, ez fordítva van ebben az esetben, (nevezetesen 1:5) és majdnem a nullára csökken.

A zsidó férfiak egyéb munkaterülete

100 hivatást gyakorló zsidóból:

47,5 független

33,8 tisztviselő alkalmazott

9,2 munkás

9,5 vállalkozásban segítő családtag

A zsidó attitűd (hozzáállás) a munkához.

Poroszországban a zsidóság ezen eltérő struktúrájának legtisztább és plasztikusabb (formálhatóbb) elképzelése, ami a teljes népességet illeti, az előző oldalon található táblázatból gyűjthető össze, amely lehetővé teszi a zsidóság erőfölényének feltűnő elismerését a nemzeti életben. Ily módon arra az eredményre jutunk, hogy a zsidók valóban riasztó módon bevezették a külföldieket a német gazdasági élet vezető pozícióiba.

A vezető pozíciókban háromszor annyian vannak a zsidók, mint az őshonos németek, míg a tényleges munkavállalók kategóriájában a zsidók csak a teljes szám hatodát képviselik.

De ugyanez jellemzi a kulturális életet is. Valójában ebben az esetben a körülmények még egészségtelegebbek és riasztóbbak, mert ezen a területen az 1925-ös szakmai összeírás egészen elképesztő számadatokkal lát el bennünket. Hozzájuk képest, az orvosok 17,9%-a, a fogorvosok 14,8%-a, a vegyészek 6,9%-a, a művészek 4,8%-a, jogászok 27%-a, az újságszerkesztők 4,6%-a, a színházi menedzserek 11%-a és a színészek 7,5%-a zsidó-míg a zsidók csak a teljes népességnek 1%-át teszik ki. Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy ez csak a zsidó vallásra vonatkozik, míg a megkeresztelt zsidók százai és ezrei, és a zsidó faj másként gondolkodói elkerülik, hogy bekerüljenek ebbe a statisztikába.

Ráadásul a "másként gondolkodók" sehol sem képviseltetik erősebben magukat, mint a zsidó nemzetiségűek között, akik feladták a hitüket.

	zsidó	nem zsidó
Független: Összesen.....	47,5.....	15,1
Tulajdonosok,bérlők.....	44,9.....	14,4
Vezető tisztviselők.....	2,6.....	0,7
Munkavállalók: Össz.....	33,8.....	17,2
Műszaki alkalmazottak és tisztviselők.....	3,9.....	5
Felügyelő személyzet.....	0,2.....	1,3
Kereskedelmi alkalmazottak és tisztviselők.....	29,7.....	10,9
Munkás: Össz.....	9,2.....	48,8
Munkás szakmai képesítéssel.....	5,8.....	32
Szakképzetlen munkás.....	2,6.....	16,1
Háztartásbeli.....	0,8.....	0,7
Családnál alkalmazott: Össz.....	9,5.....	18,9
Segítséget nyújtó családok tagjai.....	7,5.....	15,5
Háztartási alkalmazott.....	2.....	3,4
Összesen.....	100.....	100

Zsidók a német fővárosban

A népesség ezen fejlődésének csúcspontját, azonban először a német fővárosban, Berlinben érik el. Itt, a Birodalom metropoliszában, az egész ország üzleti és kulturális életének fókuszában, a zsidók megalapították a székhelyüket. Már láttuk, hogy **Poroszország teljes zsidó lakosságának legalább 42,17%-a Berlinben telepedett le, a nagyváros vonzereje miatt.**

De ez a zsidó koncentráció a fővárosban, ami önmagában már egészségtelen, messze elhomályosítja a fővárosi zsidóság belső szerkezetének vizsgálatából származó statisztikát. Ezekből úgy tűnik, hogy 1925-ben (a szakmai összeírás szerint), a zsidók százalékaránya a legfontosabb hivatásokban Berlinben a következő volt:

Orvosok.....	47,9%
Fogorvosok.....	37,5%
Vegyészek.....	32,2%
Ügyvédek.....	50,2%
Művészek.....	7,5%
Szerkesztők.....	8,5%
Színházi producer és menedzser.....	14,2%
Színész.....	12,3%

Ezek a számok sokat elmondanak. De ezek az impresszív statisztikák, ha tovább vizsgáljuk, kirívó fényt vetnek a zsidók anyagi és szellemi túlsúlyára a német fővárosban.

Megmutatják, hogy a zsidók helyzete az egészségügy és a jog területén abszolút domináns, mivel minden szférában túlsúlyban vannak, csupán mennyiségileg 50%-ig.

Valójában az egyes pozíciók előnyben részesítése és megszerzése ezen a területen, bizonyíték a legbefolyásosabb és még inkább a legjövődélmezőbb állások megszerzésére irányuló stratégiára. Speciális vizsgálat feltárja azt a tényt, hogy a kommunális (közösségi) és más közegészségügyi igazgatást különösen előnyben részesítik.

Továbbá, különösen előnyben részesítik azokat a tisztségeket, amelyekben hivatalos pozíciót töltenek be, és amelyek lehetőséget biztosítanak számukra, hogy hivatalos fizetésük mellett magángyakorlatot folytathassanak, és ezáltal biztosítsák vagy megtartsák a magánjövedelem forrását. Így a berlini iskolai és jóléti orvosok közül 68% zsidó, míg a hivatalos jóléti orvosok 68%-a szintén zsidó. Meglehetősen szisztematikusan tették rá a kezüket a nagy kórházakra.

Így a berlini kórházak igazgatóinak 45%-a zsidó származású, míg a főorvosoknak 44%-a. Ebben az esetben is megtaláljuk a fő pozíciók szisztematikus elfoglalását.

Mint egy példát a nagy berlini kórházak körülményeiről, megemlíthetjük a [Frigyes császár és császárné Gyermekkórházat](#) a Wedding kerületben, ahol az orvosi személyzet 80%-a zsidó. Ráadásul ugyanabban a kerületben nem kevesebb, mint 6-ból 5 önkormányzati iskolaorvos zsidó, míg a jóléti orvosok több mint 80%-a zsidó. De messze a legkomolyabb körülmények alakultak ki a berlini felsőoktatási intézményekben és főiskolákon is.

Mert, míg lehet többé-kevésbé gazdasági érdekekről beszélni az eddig tárgyalt hivatásokban, ez esetben egy nemzet ifjúságának neveléséről van szó, és így a legmagasabb és legszentebb tulajdonjog, amelyet Isten egy nemzet kezére bízott. Ez esetben is idegen elemek, szinte riasztó betelepítése történt az elmúlt években. Az alábbi tények az 1932. május 1-i adatokon alapulnak. Egész Poroszországban, a felsőbb fiúiskolák tanulóiból, amiket 284.349 fiú látogatott, 3,1% zsidó volt. Berlin 8%-kal ismét a lista élén áll, míg Hesse-Nassauban 6,3% volt, Felső-Sziléziában 2,7%, Alsó-Sziléziában 3,4%, Grenzmarkban 2,4%, Kelet-Poroszországban 2%, 2,1% a Rajna-vidéken és 1,8% a Saar-vidéken. Csak két tartományban, nevezetesen Szászországban és Schleswig-Holsteinben, volt kevesebb, mint 1%, vagy kevesebb, mint a zsidók általános aránya Poroszország teljes lakosságában. A lányok iskoláiban a körülmények még kirívóbbak. A zsidók aránya a lányiskolákban Berlinben 10,4%, Hesse-Nassauban 12,7%, Alsó-Sziléziában 7% és a Saar-vidéken 4%. Csak Schleswig-Holsteinben csökkent az arány a felsőbb leányiskolákban 0,8-ra, illetve a poroszországi zsidóság százalékaránya alá. Térjünk vissza Berlinbe, hogy megmutassuk, milyen veszélyes mértékben haladt a judaizálás (zsidósítás) a berlini felsőoktatásban, amelyre a legfrissebb dátum hivatalos adatait adhatjuk meg. Egy felmérésen alapul, amely Berlin judaizációs állapotát mutatja a különböző közigazgatási kerületekben.

Zsidó gyerekek aránya a felsőbb iskolákban Berlinben

Kerület	Teljes	Zsidó	A zsidók százalékaránya
Berlin-Mitte	6158	1085	17.62
Tiergarten	3234	482	14.90
Wedding	2908	76	2.61
Prenzlauer Berg	2030	218	10.74
Friedrichshain	1365	132	9.67
Kreuzberg	2182	109	5
Charlottenburg	6782	1346	19.85
Spandau	1452	20	1.38
Wilmersdorf	6670	2344	35.18
Zehlendorf	2213	55	2.49
Schöneberg	5761	1153	20.01
Steglitz	6557	152	2.30
Tempelhof	3319	129	3.89
Neukölln	3017	194	6.43
Treptow	2068	33	1.60
Köpenick	2185	33	1.51
Lichtenberg	2683	39	1.45
Weißensee	936	56	5.98
Pankow	2544	43	1.69
Reinickendorf	2716	49	1.80
Berlin összesen	66.820	7748	11.60

Így egyetlen közigazgatási körzetben sem kevesebb az arány Berlinben, mint a zsidók általános aránya a teljes népességben Poroszországban. Valójában tíz berlini közigazgatási körzetben a zsidó gyerekek aránya a felsőbb iskolákban magasabb, mint Berlin zsidó lakosságának 4,3%-os aránya.

Ezek közül a kerületek közül a felsőoktatási intézményekben a legelső Wilmersdorf 35,14% zsidó tanulóval, Schöneberg 20,01%-kal, Charlottenburg 19,85%-kal, Berlin-Mitte 17,62%-kal. A különböző berlini iskolákban ilyen módon kialakult elviselhetetlen körülményeket a következő oszlopban található táblázat mutatja be. A berlini főiskolákon a zsidók arányát tekintve hasonlóak a körülmények. Így az 1932/33-as téli időszakban, a Berlini Egyetemen tanuló zsidók százalékaránya 12,5 volt a jogi karon, 21,9 az orvosi karon és 9,0 pedig a filozófiai karon. Ezeket a számokat meghaladja a zsidó női hallgatók aránya, ami a jogi kar női hallgatóinak 26,7, az orvosi karnak 25,4, a filozófiai karnak 11,1%-a volt. A német főiskolák tanári karát ugyanezek a körülmények jellemezték.

Falk Reálgimnázium	17% zsidó
Kaiser Friedrich Iskola, Charlottenburg	20.2 %
Friedrich Werdersche Főreáliskola, Tiergarten	23.9%
Fürstin Bismarck Iskola, Líceum	14.3%
Auguste Viktoria Iskola, Líceum	16.6%
Mommsen Főreáliskola	12.9%
Fichte Iskola, Wilmersdorf	15.44%
Grünwald Gimnázium	16%
Goethe Iskola, Wilmersdorf	23.54%
Cacilien Iskola, Líceum	15%
Bismarck Líceum	16.93%
Hohenzollern Líceum	13.5%
Werner Siemens Reálgimnázium, Schöneberg	26%
Sophien Líceum	17.5%

(Líceum: középfokú tanintézmény, a mai gimnáziumnak felel meg.)

Itt ismét a Berlieni Egyetem vezet. Egy privát számítás szerint, a zsidó tanárok aránya meghaladta az 50%-ot az orvosi karon és körülbelül 25% a filozófiai karon.

Összefoglalva, ugyanezt lehet mondani a zsidóság színházban és moziban, valamint a szellemi életben játszott szerepéről.

Egy 1931-es népszámlálás eredménye az volt, hogy a statisztikában szereplő 234 színházi vezetőből, 118 vagyis 50,4% volt zsidó, 92 vagyis 39,3% nem zsidó, míg 24 esetében lehetetlen volt meghatározni, hogy melyik fajhoz tartozik. Berlin ezen a területen is átvette a vezető szerepet, amit az a tény is mutat, hogy a fővárosban 29 színházi vezetőből, 23 azaz 80% volt zsidó. A német mozi világának körülményei sem voltak jobbak, sőt, talán még rosszabbak, de sajnos nincs statisztikánk. Így jutunk el a zsidóság intellektuális uralmához Németországban.

Hány zsidó ügyvéd volt Berlinben? 3400 ügyvédből 1850, azaz 54% zsidó származású volt!

Míg a természetes egyensúly megzavarásának veszélyes jelei már megjelentek a zsidók aritmetikai arányának területén, a teljes népességhez viszonyítva, és ahogy a zsidók kihasználták a vezető szellemi pozíciókat, amelyekkel behatoltak a német nép teljes kulturális életébe, azt még komolyabbnak kell tekinteni.

A zsidóság befolyása az elmére és az erkölcsre

Berlin szellemi hivatásait a zsidók uralják.

A zsidók rendkívül magas száma a tudományos és a művészeti szakmákban Berlinben:

A zsidók aránya:

Orvosok 48%

Iskolaorvosok 43%

Jóléti orvosok 68%

Kórházigazgatók 45%

Fogorvosok 38%

Vegyészek 32%

Ügyvédek 54%

Színházi menedzserek 80%

Főorvosok 44%

Tanárok az orvosi karon 50%

Tanárok a filozófiai karon 25%

Németország sorsa a modern időkben, hogy el kell viselnie a keletről érkező zsidók folyamatos bevándorlását. Tény, hogy a kontinensen élő zsidó bevándorlók általában Németországban állnak meg először. Miután átvették a kulturális szokásokat Németországban, tovább vándorolnak nyugat felé, hogy az általuk elért népek képesek legyenek, úgymond, a már kifinomult emberanyagot átvenni. Ez a magyarázata annak a figyelemre méltó jelenségnek is, hogy Németország ki van téve a zsidópolitika különösen kritikus vizsgálatának, és hogy a nyugati nemzetek kevésbé értik Németország nehéz helyzetét a zsidókérdés tekintetében.

Ennek ellenére kétségkívül lehetséges lett volna, az, hogy az egészséges német nép, fokozatosan felszívja az idegen elemeket, az idegenek növekvő mennyisége ellenére. A német nemzet, nyílt határai miatt, tehetetlen volt a zsidó bevándorlással szemben, és az asszimiláció különösen súlyos tesztjére kényszerült, ez sikeresen megvalósult volna ha a zsidók hordáinak Németországba történő bevándorlását nem kísérte volna egy teljesen idegen nemzeti szellem. Erre a modern zsidó szellemre, -amellyel Németországnak meg kellett birkóznia-, maga egy zsidó gyűjtötte a legjobb bizonyítékokat, [Paul Mayer](#) író, aki 1913 januárjában, az "Action" folyóiratban, a következő vallomást tette az életről alkotott nézeteiről, vers formájában.

Ahasvérus dala, a vándorló zsidó

Látod, nincs gyökerem a földön,
Nincsenek országokkal kapcsolataim.
Nincsenek kábító, honvágyó álmaim
Lobogjon és süllyedjen a szívem,
Mert a szenvedés vezet engem.

Kiűzöl a küszöbödről,
Mégis én vagyok a legkeresettebb.
Hangosan visszhangzik irigy kiáltásod,
Mert a kútjaidból iszom
És mérem az értékeidet.

A lelkem karcsú borítása elrejt az
Amit koldusként szenvedtem.
Mégis nő és nő a zsákmányom,
És a leányaitok mind elismernek engem,
A távoli sivatag söpredékét.

Ásítasz a pipa és a dohány felett.
Míg közönyösen megemészted ételedet.
Mégis van egy ügyes húzásom,
És cinkos a te búneidhez,
Miközben felmagasztalva néztél.

És így játszom a játékom,
A tapasztalat bőségével,
A idegen és rettenetes körmönfont
Ázsiai vérem végső célja
Továbbra is rejtély marad számodra.

Nem tudjuk, hogy mi a megdöbbentőbb ebben a figyelemre méltó lírai effúzióban (kiömlés), abszolút őszintesége vagy semmitmondó cinizmusa. De mindenesetre a zsidóság szellemét nem lehetett volna jobban szavakkal kifejezni, ennél a hitelesebb példánál őszintébb és találóbb formában. **A "gyökértelenség" eszményét a hagyomány és a vallásosság súlya nélkül hirdetik, és más népek eszméit könnyedén kinevetik.** Ez a szellem, aminek semmi sem szent, és amely valóban büszkélkedik állati vágyaival, szinte istenkáromló hiúsággal, ez volt az a szellem, amely egyre inkább elterjedt a zsidóság hatása alatt. Ez a szellem, ha megszereznék a felső kezeket az állami életben, a fejszét az állam által fenntartott rend gyökeréhez raknák. Minden kormánynak, -amely számot vet a keresztény erkölccsel és vallással és a jó magaviselet legősibb szabályaival-, tenni kellett volna ellene. De még ez a kihívás is elviselhető lett volna, ha ez a bomlasztó szellem az elmélet és a deklamáció (szónoklás) területeire korlátozódott volna, de ami azt illeti, megpróbálták a gyakorlatba átültetni. Ennek klasszikus példáját mutatja be a közelmúltban az abortusz tilalma elleni kampány, a német büntető törvénykönyv 218. paragrafusában foglaltak szerint, amely elővigyázatosságból nagyon óvatosan korlátozza a születendő gyermekek abortuszát, és súlyos büntetéssel fenyegeti a bűnözőket. Az állandó támadás élén álló férfiak többnyire zsidók voltak. Elsősorban ők hirdették a "jogot egy saját testhez", és többnyire ők követték el e paragrafus megsértését annak érdekében, hogy ily módon bírósági eljárást provokáljanak. Ez történt a zsidó orvosok dr. [Friedrich Wolf](#) és dr. Kienle-Jakubowitz jól ismert abortusz ügyében. Bár több száz esetben történtek illegális operációk, ezt az esetet különösen eltúlozta a zsidó sajtó egy nagy propagandakampány miatt. Egy harcias bizottság alakult a nevezett orvosok védelmében, ami elsősorban zsidókból állt, köztük dr. [Max Hodann](#), dr. [Lothar Wolf](#), dr. [Martha Ruben-Wolf](#), dr. [Levy-Lenz](#), [Felix Halle](#) professzor és [Alfons Goldschmidt](#) professzor. Itt említhető, hogy ezek a nevek gyakran megisméltődnek máshol is, különösen az úgynevezett "szabad szerelem" területén. A vádlottak védelme egy zsidó kezében volt, az ügyvéd dr. Apfel, aki a bolsevista "jogászok nemzetközi szövetségének" elnöke is volt.

Ugyanazon személyek csoportja az alábbi kiadványokat adta ki, többek között: "Abortusz vagy megelőzés?" írta dr. Marta Ruben-Wolf, "Viharos támadás a 218. § ellen" írta dr. Friedrich Wolf, "A gyermekáldás, kontra koncepció és abortusz" írta dr. Fritz Bruchbacher, és "A koncepció prevenciója" írta dr. [Magnus Hirschfeld](#). A címek listája önmagában elegendő ahhoz, hogy megmutassa, milyen szellem animálta (ösztönözte) ezt az irodalmat. Számukra nincs erkölcsi kódex, nincs erkölcs a házasságban és a családban, és mindent maró savként oldanak fel. A zsidók a szexualitást is üzletté alacsonyították, és bizonyos mértékig Németországot tették, a "pornográfia központjává", ahogy Scavenius, a dán miniszter Hágában nemrég találóan egy műsorban mondta. A férfi, aki ezen a területen vezető szerepet vállalt az erkölcsök aláadásában a szexuális életben, az a zsidó Magnus Hirschfeld volt, aki a "Szexuális Tudományi Intézetében" semmi mást nem tett a "szexuális tudomány" zászlaja alatt, csak szisztematikusan degradálta a házasságot és a családot. "A munkások szexuális lapjának" (!) 1931. májusi számában a következő kifejezésekkel tisztelik: "Tisztelt vezetőnk és barátunk, Hirschfeld ragyogó sikereket ért el Amerikában." Az amerikaiakra bízhatjuk annak eldöntését, hogy ez a félbolsevista "anyavédő" milyen sikereket ért el hazájában. "Tudományos" irodalmi teljesítménye elsősorban olyan művekből állt, mint: "A homoszexuális kérdés, amelyet a kortársak elítélnek", "Mit kellene a nyilvánosságunk tudni a hármasszexről?", "Szexuális átmenetek", "Az erotikus impulzus, egyéb ruha viselésére", "A férfi és a nő homoszexualitása", "Szexológia" (!), "A világháború erkölcsének története", stb., amelyeket ezután teljesen egyértelmű módon ajánlottak a nyilvánosság számára. Ő volt a "Szexuális szakaszok évkönyvének" szerkesztője is. Hirschfeld egyik "legfontosabb" munkatársa dr. [Felix Abraham](#) volt. Aki hírnevet szerzett pornográf fényképek közzétételével, a berlini órásmester esetével kapcsolatban, [Fritz Ulbrich](#), akit Lieschen Neumann és "fiatal" barátai öltek meg. Ez az erkölcstelen mű "Fritz Ulbrich élő márványa" címmel jelent meg, dr. Felix Abraham és dr. Erich Wallen (mindegyik zsidó) bevezetőjével, a Bécsi Zsidó "Kulturális Kutatás Nyomdában", ami még a köztársasági Németországban is tilos volt. Ez a kiadó egész sor könyvet adott ki az "erkölcstörténekről", amelynek címei miatt joggal tiltakoznánk az erotikus kifejezések ilyen halmozása ellen. Mindannyian az "erkölcstörténet" témájával foglalkoznak annak különböző aspektusaiban, vagy a "nő" témájával. Valóban elképesztő, mekkora érdeklődést váltanak ki ezek az álcázott pornográfiák, amikor új, erotikus kifejezéseket választanak könyveik címeihez, és a nyilvánosság kíváncsiságának felkeltéséhez. Hirschfeld másik munkatársa [Richard Linsert](#) volt, a "Szexuális Tudományos Intézet" egy szekciójának igazgatója, akinek kedvenc tanulmánya nyilvánvalóan a homoszexualitás volt, amint az a "Prostitúció a férfiak között?" című pamfletből kiderült. Hirschfeld másik munkatársa dr. Levy-Lenz volt. Ő volt a "Nyílt levél a nőknek" szerzője, amely részletesen leírja a fogamzásgátlást és az abortuszt. Ő volt a berlini "Die Ehe" (Házasság) folyóirat szerkesztője is, amelyet gazdagon illusztráltak aktfotókkal.

Nyilvánvalóan fontos a volt berlini önkormányzati orvos, dr. Max Hodann csatlakozása, akinek specialitása az onanizmus (önkielégítés) volt. A "Munkások szexuális újságjában" Hodann az "olvasók kérdéseivel" foglalkozott, amit valószínűleg elég gyakran ő maga írt. Ebben a rovatban úgy beszél szexuális ügyekben, amely minden leírást nélkülöz. Minden normális férfi szégyenkezne, ha elolvasná az ott leírtakat. Adhatnánk példányokat, amelyek feketén-fehéren demonstrálnák e "szexuális kutatók" szégyentelenségét, de tartózkodnunk kell ettől, mivel e brosúra olvasója jogosan tiltakozna egy ilyen ostobaság reprodukciója ellen. Különösen érdekes, hogy a zsidó Max Hodann jelzi a kapcsolatot a kommunizmus és "reformtörekvései" között, és tőle várja a "felszabadulást" napjaink "maradi" erkölcsi kódexe alól. Amikor néhány Hodann könyvet elkoboztak Stuttgartban, azonnal közzétettek egy tiltakozást a következő zsidók: Freymuth, a járásbíró elnöke, Kroner, a legfelsőbb bíróság elnöke, Danziger, a fellebbviteli bíróság elnöke és Justizrat Mamroth. A kommunista és a "szexuális reform" törekvései nagyon szorosan összefonódnak ezzel kapcsolatban.

Amikor a bolsevista női agitátort, [Rüegg](#)-et letartóztatták Kínában, a Zsidó Komité azonnal tiltakozott, többek között, dr. Hodann-Neumann, dr. Rathe Marcus, dr. Hilde Frankel, dr. Kalcher, dr. Frischauf, Justizrat Schlornann, dr. Adler, dr. Rent Beguhn, és professzor Goldschmidt; szinte mindig ugyanazok a nevek voltak.

Mert ez, egy szinte egységes zsidó csoport volt, átítatva a radikális libertinizmus dezintegráló nézeteivel. Majdnem ugyanazokat a vonalakat követik, mint egy olyan csoport tevékenységei, akik a berlini hetilap a "[die Weltbühne](#)" köré gyűltek össze, amit [Siegfried Jacobsohn](#) alapított. Ezt a csoportot megkülönböztette az a tény, hogy nem korlátozták magukat a szexuális erkölcsök hagyományos értékeire való becsmérlésre és gúnyolódásra, hanem a harapós kritikájukat kiterjesztették a közélet minden létező felfogására és kötelékére is. Ezeknek az embereknek nem volt szent sem a nemzet, sem az állam autoritása. Ez elsősorban a zsidó újságírók találkozóhelye volt, egyesek a Mosse és Ullstein újságkonzernhez tartoztak, mások a kommunista sajtóhoz.

[Kurt Tucholsky](#) is benne volt (aki nem kevesebb, mint négy álnéven írt: Peter Panter, Theobald Tiger, Ignaz Wrobel és Kasper Hauser), továbbá Bernhard Citron, Alfons Goldschmidt, [Alfred Polgar](#), Fritz Sternberg, Hans Siemsen, Rudolf Leonhardt, [Ernst Toller](#) és Leonhard Frank. E csoport jellemzésére, elegendő egy Tucholsky (Wrobel) által 1931. augusztus 4-én írt mondatot idézni: **"A katonák gyilkosok."** Kérnénk mindazokat, akiknek anyanyelve az angol, hogy képzeljenek el egy író hazájukban, aki kerek-perec és teljesen nyíltan írja: "A katonák gyilkosok." Mit csinálnának? Vajon csendben maradnának egy ilyen szörnyű rágalommal azokkal szemben, akik testüket és életüket áldozták szülőföldjük védelmében?

Vagy mit tennének, ha egy bevándorló zsidó író ilyet írna azokra a férfiakra, akik 1914-ben önként jelentkeztek a szolgálatra, mint az "általános mámor áldozatai", vagy azt mondaná, hogy "életüket adták a szarért"? Vagy ha ez az író elég bátor lenne ahhoz, hogy a nemzeti himnuszukat "valóban rossz versként" vagy "dicsekvő költeményként" gúnyolná? Mert ezt tette Tucholsky a "Deutschland, Deutschland über alles" és a "Mit 5 PS" műveiben. Meggyőződésünk, hogy gyorsan igazságot szolgáltatnának.

A zsidóság a sajtóban

A német zsidóság megalapította erős vezetését a sajtóban. Ez a közvéleményt uraló eszköz szinte teljes egészében az ő kezükbe került, és ezt teljes mértékben ki is használták. Egy kiadónak merészség kellett ahhoz, hogy olyan valamit publikáljon, ami egy zsidónak nem tetszett. Emellett ott volt az a hatalmas gazdasági nyomás, amely a zsidók rendelkezésére állt az ilyen ellenfelekkel való bánásmódban, ezt is könyörtelenül alkalmazták, amíg ellenfeleiket megsemmisítették. Még a zsidóságtól független újságok is ki voltak téve ennek a nyomásnak, amelyet a hirdetési oldalakon keresztül alkalmaztak. A helyi zsidó szervezetek bármikor készen álltak arra, hogy reklámbojkottot indítsanak, ha a lap szövegében valami nem tetszett nekik.

A pénz erejének köszönhetően, gazdasági "tranzakciók" fedezete alatt, sikerült további fontos lapokat zsidó ellenőrzés alá vonni. Fischl rabbi írta a "Leipziger Israelitisches Familienblatt-ban" (1926. november 3-án): "Célunk az abszolút hatalom, amelytől kétezer évvel ezelőtt megfosztottak minket." De a "Német Zsidók Nemzeti Szövetségének" elnöke, Max Naumann írta 1926. november 1-jén illetve 2-án újságjában: *"Bárki, akár halálraítélt is, ha minden nap zsidó napilapot és folyóiratot olvas, amit zsidók írtak zsidóknak, időnként fokozott ellenszenvet fog érezni, hányingert, ettől a hihetetlen mennyiségű önelégültségtől, nyálas dologtól, "becsülettől", az "antiszemitizmus" elleni küzdelem kötelességének eltűlésétől, ami érthető ezekben a körökben abban az értelemben, hogy a legkisebb utalásra is kardot kell húzni, akármilyen zsidóról van szó"*. Ennek az egyesületnek sajnos nem sikerült befolyást szereznie.

Milyen volt az Ügyvédi Kamara összetétele, ami a berlini ügyvédek legfelsőbb képviselői szerve volt?

33 tagból 22, vagyis 66% zsidó származású.

Hány Ügyvezető Igazgatósági tag zsidó?

4 tagból mind, azaz 100% zsidó.

A zsidók többségének egyáltalán nem jutott eszébe alkalmazkodni a németek életformáihoz, mint ahogy más országokban sem. Így elkerülhetetlen történelmi szükségszerűség volt, hogy eljőjön az idő, amikor a megkínzott német nép maga veszi kézbe saját háza takarítását.

A belföldi zsidó sajtó, amely gyakran nagyon őszinte volt a zsidó törekvések végső céljainak megjelölésében a hatalom biztosítása érdekében, semmi volt a gigantikus politikai, gazdasági és kulturális sajtóhoz képest, amivel a zsidóság akarta uralni a német nép szellemét. **Ezt a sajtót álcázott és leplezetlen zsidók irányítják, zsidó tőkés csoportok és zsidó bankok kontrollálják, és nagyrészt nagy konszernekhez tartozik, ez volt a német nép szenvedésének fő forrása.**

Az összes német nyelvű újság közül, az Ullstein Nyomdáhozhoz tartozók álltak a lista élén, a számok és a méret tekintetében. 1932-ben a "Berliner Morgenpost" példányszáma több mint 1.000.000 volt. A szerkesztőségben zsidó volt Robolsky (főszerkesztő), Mendel, Bernstein, Breisacher, Deutsch, Falk, Gluck, Loeb és Mandel.

Hány zsidó volt a Birodalmi Jogi és Ügyvédi Kamara Igazgatóságán, ami az ügyvédek legfőbb reprezentatív szerve? A 3 tagból (az elnök, a gazdasági menedzser és a titkár), mind a 3, vagyis 100% zsidó származású.

A "Vossische Zeitung-ot" (cirka 75.000-90.000-es példányszám) zsidók vezették, köztük Georg Bernhard (főszerkesztő), Elbau (Mandelbaum), Misch, Guttmann, Bernauer, Caspary, Goldstein, Salomon, Osborn, Schulvater, Wiesenthal és Eloesser.

A "B. Z. am Mittag" (cirka 160.000) munkatársai között olyan zsidók voltak, mint Hollering, Falk, Jakobsohn, Kiaulehn, Mühsam, Hackenberger és mások.

Míg a "Tempo-ban" (cirka 125.000) megemlíthetjük a Guttmann, Jacobi, Lachmann, Lustig és Zuckerkandl neveket. Az ország népességét a "Grüne Post" (cirka 920.000) segítségével dolgozták fel, amit a zsidó Richard Katz alapított. (Statisztikai, népszámlálási adatok összegyűjtése, stb.)

A "Berliner illustrierte Zeitung" forgalma 1.750.000 volt, ez a teljesítmény elsősorban a szenzációs regények vonzerején alapult. A főszerkesztő egy Korff nevű zsidó volt. Jelentős példányszámú folyóiratok jelentek meg és még mindig vannak további tervek is ("die Dame", "die Hausfrau", "die Bauwelt", "die Verkehrstechnik", stb.).

Ullstein cégének saját hírszolgálat van a fontosabb városokban a világ minden részén. A következő zsidók képviselték őket: L. Stahl Párizsban, R. Lewisohn Londonban, E. Wallenberg New Yorkban, J. Birnbaum Varsóban, W. Stein Moszkvában, K. Lahm Bécsben, és W. Neumann Prágában. A múlt század utolsó évtizedeiben az ullsteini sajtó keményen harcolt a marxista szociáldemokrácia érdekében: 1929-ben a cég megállapodást kötött a Szociáldemokrata Párttal, így a "Berliner Morgenpostnál" számos szociáldemokrata alszerkesztő dolgozott. Ullstein szerkesztőségének erkölcsi nézeteit, az igazság kimondásának kötelezettségét a "Vossische Zeitung" volt főszerkesztője, a zsidó Georg Bernhard által 1925-ben kijelentett elvből lehet összegyűjteni: "Kit érdekel, hogy a közvélemény helyes vagy helytelen? Ott van, megvan a maga módja, hogy ennek a közvéleménynek a megítélését befolyásolja néhány bábjátékos, akik nagy költséggel, kiterjedt sajtóapparátust építettek fel különböző országokban, akik hangszóróikkal jól érthetően bejelentik amit ők szeretnének." De nem néhány bábjátékosról volt szó, hanem egy széles körben elágazó szervezetről. Az Ullstein céget a Lachmann-Mosse cég támogatta. A keleti zsidó bevándorló Ruben Moses, aki hamar felvette a [Rudolf Mosse](#) nevet, olyan irodák révén került hatalomra, ahol hirdetések gyűjtöttek beillesztés céljából.

A cég legolvasottabb lapja, a "nemzetközi lap", a "Berliner Tageblatt" volt, amelyet 1871-ben alapítottak kifejezetten a zsidóság érdekeinek előmozdítása érdekében. 1932-ben a szerkesztőség a következő zsidókat foglalta magába: Theodore Wolff (főszerkesztő), E. Feder, G. Stein, J. Schwab, F. Pinner, Priester, Topf, Goldstein, E. Hamburger, A. Kerr (Klempner), Alfred Einstein, Sinsheimer, Jonas, és Mamlock. A külföldi tudósítók között a következő zsidók voltak: A. Singer Budapesten, J. Schmerz Bukaresten, P. Block Párizsban és Th. Sternberg Tokióban. A példányszám meghaladta a 300.000-et. Mindezek a lapok "polgárinak" vallották magukat, míg a szövegben és a sorok között mindent, ami kommunista és bolsevista volt, baráti kézzel támogattak, és jóindulatú helyesléssel bátorítottak. Amikor a bolsevista szovjet film, a "[Patyomkin cirkáló](#)" Berlinbe érkezett, Alfred Kerr azt mondta: "Egy csoda, egy csoda!", mintha minden idők és nemzetek művészetének egyik örök alkotása lenne.

A mosse-i "8-Uhr-Abendblatt" személyzetéhez, amely a zsidó Victor Hahne-hoz tartozott és a "Nemzeti lap" groteszk alcímét viselte, a következő zsidók tartoztak: H. Zucker, F. Hirsch, Frankfurter, M. Hochdorf, E. Leimdorfer, L. Helle, F. Hollander, P. Pinthus, és E. Neckarsulmer. A példányszám 175.000 fölött volt. A zsidók behálózták a "Vorwärts"-et is, a Szociáldemokrata Párt fő orgánumát, a személyzet a következő zsidókból állt: Stampfer (főszerkesztő), Lepere, Geyer, Schiff, Bernstein, Schikowski, és Karstadt; mialatt Friedlander, Rabold, Kersten és Hurtig voltak a munkatársai a "Welt am Abend"-nek, a kommunista esti lapnak, aminek példányszáma cirka 180.000. Sok esetben voltak nem-zsidó álszerkesztők, míg a színpalak mögött a zsidó névtelenül megszervezte osztálygyűlölő kampányát. De az igazi német nemzetet mozdulatlanásra és csendre ítélték, és egy svéd lap joggal írta, hogy "elvágott hangszalagú nép".

A forradalom utáni időszakban a zsidók még a különböző minisztériumok hivatalaiba is bejutottak. Így Poroszországban a miniszterelnök sajtófőnöke egy Goslar nevű zsidó volt, aki emellett cionista volt, míg a belügyminiszter sajtófőnöke és titkára szintén zsidó volt, akit Hirschfeldnek hívtak. De ezek a zsidóság által elkövetett beavatkozások, bármennyire is próbálták a német nemzet türelmét, még nem vezettek volna ellenintézkedésekhez, ha az egyes zsidó vezetők nem engedtek volna a haszonért folytatott, fajuk veleszületett vágyának, még akkor is, ha ez a törvény megsértését jelentette. Következésképp, a zsidók vezető szerepet vállaltak Németországban a korrupció területén. A nagy háború óta eltelt évtized során sok korrupciós eset történt, amiknek valódi részesei zsidók voltak, így fokozatosan tető alá került a rendkívül türelmes német nép haragja a vendéglátás jogával való mindenféle visszaélés miatt. Ezek a korrupciós esetek a német kormány által elfogadott zsidópolitika egyik döntő indítékai is.

A zsidók a korrupció terjesztői

Aminek Németország tanúja volt az 1918-as forradalom óta a korrupciós botrányok területén, amiknek elsődleges résztvevői kivétel nélkül zsidók voltak, valószínűleg meghaladja mértékében és számában mindazt, ami eddig a nemzet gazdaságtörténetében megtörtént.

Hány berlini kórház igazgatója volt zsidó?

44 igazgatóból 20, azaz 45% volt zsidó származású.

41 főigazgatóból 22, azaz 54% volt zsidó származású.

Hány berlini iskolaorvos volt zsidó?

65 iskolaorvosból 28, vagyis 42% volt zsidó származású.

Még 1914. augusztus 1-je előtt a zsidók behatolását a német üzleti életbe nagyon kellemetlen jelenségek kísérték. De csak a nagy háború idején furakodott be a zsidó üzleti szellem a hivatalos apparátusba.

Míg a német katona védte az országot a fronton, a zsidók szilárdan megalapozták helyüket a háborús társadalmak minden fontos pozíciójában. A zsidó cégek nagy haszonra tettek szert a hadsereggel kötött szerződésekkel, és kikerültek a vállalatokat ellenőrző rendszerből, a nagy zsidó iparmágnás, [Rathenau](#) azt gondolta, hogy a zsidó spekuláció már veszélyezteti a hadsereg és a lakosság ellátását.

Például a Háborús Öntvény Társaság felügyelőbizottságának 14 tagja közül csak kettő volt nem-zsidó. Nem csoda, hogy a zsidó befolyás ennyire túlsúlyban volt az ilyen bizottságokban, a német vállalatok csak zsidó közvetítők révén tudtak sikeresek lenni, nem kis jutalék kifizetéséért, hihetetlen korrupciós esetek történtek. Például 2000 mázsá csokoládé szállítását a német csapatoknak, nem egy csokoládégyárra bízták, hanem egy blúzgyárra, ami semmit nem tudott az árucikkről. A zsidó Jacques Meyer által irányított Z. E. G. (Központi Beszerző Vállalat) a következő kritikákat kapta egy levélben Hollandiában 1919 júliusában:

"Bizonyítható, hogy a Z. E. G. tagjai itt tartózkodásukat elsősorban Németországban beszerzett áruk értékesítésére használták fel, amelyekre valószínűleg kiviteli engedélyeket szerezhettek be, Berlin ellátására hivatkozva, könnyebben mint az átlagemberek, és óriási haszonra tettek szert az áruk eladásából holland forint ellenében, a németországi valutainfláció miatt. Közömbös kérdés számukra, hogy Németország időközben tönkrement-e az élelmiszerek hiánya miatt, mert itt elegendő bankegyenlegük lesz ahhoz, hogy itt maradhassanak, és elkerülhessék a háborús adósságok részarányának kifizetését..."

Az első dolog az, hogy minden rendelkezésre álló eszközzel törekedni kell a Z. E. G. megszüntetésére, amely nagymértékben felelős Németország szerencsétlenségeiért és az ott uralkodó kilátástalan állapotokért."

Az 1918. november 9-i felfordulás után a zsidók sajátos profit-érdekeltsége hamarosan alkalmazkodott az új körülményekhez. Akkor, amikor a marxizmus került hatalmra, minden közhivatal megnyílt a zsidók előtt. A befolyásos szociáldemokrata politikusokkal fenntartott baráti kapcsolataikat arra használták fel, hogy üzleti és személyes előnyöket biztosítsanak maguknak. Sok pártembert, aki eddig feddhetetlen volt, de gyenge jellemű, olyan emberek vonták be a korrupció mocsarába, mint Sklarz, Parvus-Helphand, [Barmat](#), Kutisker, [Sklarek](#) és más nagy zsidó haszonszerzők. És mi több, ezek a férfiak mind friss bevándorlók voltak keletről. A forradalom után így indult az öt zsidó testvér (Sklarz) gazdagsága, akiket, köszönhetően a Szociáldemokrata Párt prominens személyeivel fennálló jó kapcsolataiknak, 1918. november 9-e után a "rendfenntartó csapatok" beszállítójává neveztek ki.

Rövid időn belül milliós vagyona tettek szert. Ők voltak az első zsidók, akik ajándékok és szívességek által, erőst és gyengét egyaránt, a vesztegetést és az emberi gyengeséget használták, rabul ejtették az új állam vezető embereit, és kihasználták őket árnyas ügyleteik során. Felelősségrevonásuk nem volt lehetséges-mert titkos erők megakadályozták-hogy a törvényszéken feltárják felemelkedésük történetét.

Csak egy esetben, Heinrich Sklarzot 1926-ban ítélték el, miután végtelen manőverekkel késleltette és igyekezett befolyásolni az eljárást, nevetségesen enyhe büntetése 18 hónap börtönbüntetés és 150.000 márka pénzbírság lett. De évekig folytatta üzleti tevékenységét Berlinben felelősségrevonás nélkül, a mindenható porosz külügyminiszter Weisemann védelme alatt, aki fájának egy másik tagja volt, míg Gutjahr államügyészt, aki a zsidó Sklarz-ot bíróság elé állította, büntetésként áthelyezték antiszemita attitűdért.

Az orosz zsidó Parvus-Helphand nagyon jó baráti viszonyban volt a Sklarz testvérekkel.

A nagy háború tette őt az egyik legnagyobb és leginkább elvtelen háborús

nyerészkedővé, gazdag emberré. [Parvus-Helphand](#) gazdagságát felhasználva a Szociáldemokrata Párt teljes sajtóját lekötölte számos kölcsön révén.

Kiszemelt egy saját újságot, a "die Glocke"-t, amit a Szociáldemokrata Párt eladott neki.

A Szociáldemokrata Párt legkiemelkedőbb képviselőit fogadta vidéki otthonában a Schwanenwerder kastélyban, fényűző, tündérmesébe illő fogadásokon. Ez az ember sok korrupciós botrány háttérében állt anélkül, hogy bárki is mert volna lépéseket tenni ellene, vagy sötét ügyletei ellen, a novemberi forradalom sok befolyásos emberének barátja. Csak a halála vetett véget üzelmeinek. A következő keleti zsidó testvérek, Julius, Henry és David Barmat rávetették magukat a bódult és védtelen Németországra.

A szüleik Lengyelországból származtak. Julius Barmat Georg Sklarz egyik élelmiszer-beszállítója volt. A befolyásos zsidó politikus [Helimann](#) segítségével, aki Sklarz és Parvus-Helphand bensőséges barátja volt, a Német Szocialista Párt számos vezetőjének barátságát szerezték meg, és engedélyt kaptak, hogy belépjenek Németországba, [Bauer](#) szociáldemokrata birodalmi kancellár jó szolgálatai révén.

Zsidók a főszereplők a nagy korrupciós ügyekben.

Az Abegg államtitkár által aláírt levélben, amelyet Osnabrück, Münster és Düsseldorf kormányelnökeinek címeztek, amelyben arra utasították őket, hogy ne okozzanak nehézségeket a Barmat családnak amikor átlépi a határt, azt állították, hogy Barmat a holland követség tagja volt. A holland követség tiltakozott ez ellen az abszolút hamis állítás ellen. Egy ideig Németországban a Barmatok tíz bank és számos ipari vállalkozás tulajdonosai voltak. Korlátlan hitellel rendelkeztek a Porosz Állami Banknál, ami ennek a cégnek a végső összeomlásához vezetett, 60-70 millió márka közötti veszteséggel, ennek körülbelül a fele a Barmatoknak adott hitel volt. Ezek a nagy haszonszerzők is fényűző stílusban éltek. Szociáldemokrata védelmezőik rendszeres vendégek voltak fejedelmi lakomáikon, és egy alkalommal egyikük, aki teljes estélyi ruhában volt, és teljesen részeg volt, a vízbe esett, miután elhagyta a Schwanenwerder-szigetet, és csak nehezen halászták ki újra. Az ügy, amelyben ezeket a csalókat vádolták, a sklarzi korrupciós ügghöz hasonlóan meglehetősen csekély börtönbüntetéssel zárult az általuk okozott kárhoz képest. Julius (Ludko) Barmat, aki 38.000.000 márka mértékű kárt okozott a Birodalomnak, és szívtelenül tönkretette számos kisember életét, 1928. márciusában tizenegy hónapi börtönre ítélték.

De mindenesetre ezeknek a büntetőeljárásoknak a felfedezése sokba került jóakarójuknak, Hermann Bauer német birodalmi kancellárnak, aki eddig feddhetetlen állampolgár volt a birodalmi kancellária hivatalában. A keleti zsidók, Ivan és Alexander Kutisker és Michael Holzmann ügye másodrendű volt, mert a "hősök" nem dolgoztak ilyen sikeresen. Meg kellett elégedniük azzal, hogy "csak", mindössze 14.000.000 aranymárkával csapják be a Porosz Állami Bankot. Egy nagyon nagy ügy volt, különösen annak kiterjedtsége és mélysége miatt, valamint az ez alkalomból felfedezett korrupció mocsarának különösen pokoli bűze miatt, a három testvér, Leo, Max és Willy Sklarek ügye. A korlátlan és fenntartás nélküli támogatás, amelyet a pozíciókkal rendelkező szociáldemokraták és kommunisták nyújtottak számukra a berlini önkormányzati hivatalokban, megengedte, hogy fosztogassanak a Berlieni Városi Bankban. A "vörös" védelmezőik "királyi kereskedőknek" tartották őket. A kezükre játszották a teljes ruházati szállítást Berlin városának, a rendőrség, a villamos és a földalatti vasúti tisztviselők felszerelését. Alig volt az önkormányzati tisztviselők közül valaki, aki a közelükbe került Böss főpolgármestertől lefelé, aki ellenállt és elutasította vesztegetésüket. Sklareké mindenkit elláttak az olcsó ruháktól a bundákig, és a teljes estélyi ruháig. Az 1929. január 26-i sajtóbálon a Sklarek testvérek nem kevesebb, mint 3604 márkát és 70 pfenniget költöttek a városatyák szórakoztatására. A városatyák nem felejtették el, hogy viszonzják a vendégszeretetet. Sklareké fiktív könyvelést nyújtottak be a kommunális városi banknak, és habozás nélkül fizettek. Amikor Sklareké felfüggesztették a fizetést, a bank 12.500.000 márka veszteséget szenvedett: hat és tízmillió márka közötti egyéb vagyon hollétét már nem lehetett felderíteni.

A Porosz Országgyűléshez intézett jelentésében, Sklarek vizsgálóbizottsága hangsúlyt fektetett arra a tényre is, hogy Sklarekéék 575.000 márkát vontak ki a városi bankból a letartóztatásukat megelőző napon. Az önkormányzati alkalmazottakat Sklarek cége ingyen ellátta ruhákkal, hogy alkalmassá tegyék őket piszkos terveikhez. Az önkormányzati személyzet többi tagja mindenféle személyes előnyt kapott, sőt készpénzben is fizetett Sklarek cégén keresztül. Lakomájukon, amint azt a tárgyalás során rögzített bizonyítékok is kimutatták, pezsgőt ittak borhűtőkből és kaviárt ettek tálakból. Időközben, -az ügyet 1932 -ben tárgyalták-, az emberek haragja olyan magasra nőtt, hogy a bűnös felekkel lényegesen szigorúbban bántak. Maga a tárgyalás kilenc hónapig tartott. Leo és Willy Sklareket egyaránt négy év börtönbüntetésre ítélték, állampolgári jogukat elvesztették öt évre, de az ítélet előtti börtönben töltött időt levonták a büntetésből. Ráadásul Henry Barmat, aki akkor Hollandiába vándorolt, annyira ellenszenves volt ott, hogy 1933 májusában kiutasították az országból. De a Sklarek-ügy nem az utolsó zsidó korrupciós ügy volt. Nagy figyelmet keltett a Schullheiss-Patzenhofer konzern főigazgatójának, [Ludwig Katzenellenbogen](#)-nek az esete. Katzenellenbogen volt a zsidó színésznő, [Tilla Durieux](#) második férje, aki miatt előző férje, [Paul Cassirer](#) öngyilkos lett. (A népes Cassirer család szintén zsidó volt.) A Schulheiss-Patzenhofer konzern az egyik legnagyobb német üzleti vállalkozás volt. 75.000.000 márka törzstőkével és 15.000.000 márka preferenciális tőkével működött, és a csőd szélére került Katzenellenbogen főigazgató hatalomvágya és spekulációi miatt, akinek a saját vagyona a konzern rovására gyarapodott. A részvényeseknek mintegy 30.000.000 márka volt a veszteségük. De ugyanakkor Katzenellenbogen félmillió aranymárkát tudott elpazarolni a kommunista színházi menedzser, Erwin Piscator támogatására, aki most Szovjet-Oroszországban dolgozik. A tőke nagy részét jogellenes célokra használta. Katzenellenbogont hitelsértéssel és a vagyonmérleg meghamisításával vádolták, ami miatt a neves zsidó főigazgatót hosszabb börtönbüntetésre ítélték. Az utolsó korrupciós ügy, amelyet a bíróságokon tárgyalnak, a Rotter-konzern csődje volt. A két testvér, [Alfred](#) és Fritz Schaie, alias Rotter, a Rotter-konzern megalapításával és fejlesztésével, a hét legnagyobb berlini színházat kerítette a hatalmába. A színházaikban játszó sztároknak napi ezer márkát vagy annál is többet fizettek, de a kisebb színészeknek csak nyomorúságos alamizsnát adtak. Ugyanakkor mesés életet éltek, és pompásan berendezett luxusvillák tulajdonosai voltak, amelyekben ragyogó és drága fogadásokat tartottak. De egy napon repedések jelentek meg a Rotter-konzern szerkezetén, és a két Rotter testvér, akiknek a felemelkedése hihetetlenül gyors volt, és akik hozzájárultak ahhoz, hogy a berlini színházi élet üres, triviális és zavaros legyen, kétes, csalárd tranzakciókba kezdett, melyek felkeltették az államügyész élénk érdeklődését. De mielőtt letartóztathatta volna a zsidó testvéreket, elmenekültek, több milliós adósságot hagyva maguk után, és a Rotter-konzern sok alkalmazottja, akiket a sztárokkal ellentétben nagyon rosszul fizettek, hoppon maradtak, mert a Rotter testvérek távozásuk előtt elfelejtették kifizetni a bérüket.

(Az eseményekről még a "Délmagyarország" /1933. április 12. 3. oldal 9. évfolyam 83. szám/ és a "Magyarország" /1933 január/ is beszámolt.)

A brosúra ezen részében csak a legismertebb és legnagyobb zsidó korrupciós ügyekkel lehetett foglalkozni Németországban. Ha figyelembe vesszük számos olyan korrupciós esetet, amelyben a zsidók egyedül érintettek, vagy legalábbis vezető szerepet játszottak, meghaladná a rendelkezésünkre álló helyet. Jelenleg is több tucat korrupciós ügy van folyamatban a német bíróságokon, amelyekben sok esetben a zsidó haszonlesők játszották a főszerepet. A fenti tények ismeretében nem kérdéses, hogy a zsidók voltak azok, akik a háború utáni időszakban Németországban súlyos csapást mértek a politikai és üzleti morálra, és a világ szemében szégyent hoztak a német üzleti életre.

A zsidók, mint a kommunizmus apostolai

A marxizmus első vezetője és alapítója [Karl Marx](#) zsidó volt.

A nemzetközi munkásmozgalom első szülőjének faji származása rányomta bélyegét a mozgalom karakterére. Az első mozgalom ami a 19. század közepén létrejött, nem politizált, hanem az ipari munkások új osztályának életkörülményeinek javítását célozta. Teljesen hiányzott minden határozott politikai dogma. Ezért sokáig fennállt annak a lehetősége, hogy Németországban a munkásmozgalom összekapcsolja magát a kormánnyal. Akkor kialakult volna egy olyan kormányzati forma, amely talán a jelenlegi nemzetiszocialista rendszerhez hasonlítható volna, hogy a marxizmus és az osztályharc korszaka ne szóljon közbe. Tehát a zsidó a hibás azért, hogy az egész világ munkásmozgalmából az a törekvés támadt, hogy minden országban megdöntsék a fennálló rendet, és ez lett a legnagyobb veszély, ami eddig a világ kultúráját fenyegette. A marxizmus további történetét a zsidók szellemi vezetése is jellemezte. Még a nagy háború előtt is elsősorban a zsidók játszottak vezető szerepet a Szocialista Pártban, az írók és a politikusok között, a marxizmus legújabb történetét a világban a zsidó elemek hatalmának abszolút, hatalmas növekedése jellemzi. Az oroszországi októberi forradalom nemcsak olyan zsidókat helyezett az új kommunista állam vezető pozícióiba, mint Trockij (Bronstein), [Zinovjev](#) (Apfelbaum) és Radek (Sobelsohn), de még a közép és alárendelt hatósági pozíciókat is nagyon gyakran zsidók elfoglalták el. Németországban az 1918 novemberét követő forradalmi események a zsidóság számára öröndetes lehetőséget biztosítottak politikai befolyásának megerősítésére, mindenekelőtt a radikális kommunizmus értelmében. Mi sem jellemzőbb, mint az a tény, hogy az 1918-as forradalom után a radikális, félbolsevista és teljesen bolsevista szocializmus szinte valamennyi vezetője zsidó volt.

Mindenekelőtt ott volt a népképviselő, Hugo Haase, a "független" szocialisták vezetője, és mellette [Karl Liebknecht](#) ügyvéd és [Rosa Luxemburg](#) író, a "Spartacus Liga" két vezetője. Mindkét csoport többé-kevésbé szoros kapcsolatban állt az oroszországi szovjet párttal. A "Spartacus Liga", amelynek Karl Liebknecht és Rosa Luxemburg voltak a vezetői, nem titkolta ezt. Beolvadt a kommunista munkáspártba, és az 1918. december 14-i felhívásában határozottan kijelentette, hogy célja a "kommunizmus". Felhívásukban a vezetők a következő szavakkal szólították fel a proletariátust a fegyveres lázadásra: *"Keljetek fel proletárok, és harcoljatok! Tiéd a világ, győzz és harcolj! A világtörténelem utolsó osztályharcában ez legyen a mottó: Hüvelykujj a szemükön és térd a mellükön!"* A "független szocialisták" másik csoportja szintén szorosan kapcsolódott Moszkvához még az 1918. november 9-i forradalom előtt, amikor a német nemzet még mindig harcban állt, a német föld védelméért folytatott küzdelemben. Így Joffe, a szovjet kormány akkori képviselője Berlinben, nyíltan emlékeztette az akkori népképviselőt, [Hugo Haase](#)-t 1918 decemberében, hogy a Független Szociáldemokrata Párt "anyagi segítséget kapott tőle irodalmuk kinyomtatásához". Ezt a kapcsolatot Oroszország és a német "függetlenek" között egy másik zsidó tartotta fenn Haase mellett, mert ugyanebben a nyilvános közleményben az orosz nagykövet, Joffe kijelentette, hogy több mint 10 millió rubel alapot adott át Dr. [Oskar Cohn](#)-nak, aki a Reichstag tagja, amellyel kapcsolatban "a német forradalom érdekében biztosította Herr Cohn-nak a rendelkezési jogot".

A Reichstag tagja Cohn, válaszában kifejezetten elismerte, hogy valóban megkapta ezt az összeget 1918. november 5-én éjjel, és valóban dicsőítette, "örömmel elfogadta" ezt az anyagi segítséget, miközben csak azt sajnálta, hogy nem tudta felhasználni a teljes összeget. A német Reichstag tagja, dr. Oskar Cohn a német Igazságügyi Minisztérium államtitkára volt,

így a legmagasabb német igazságügyi tisztviselő november 11-e után, és hivatalával abszolút összeegyeztethetőnek tartotta, hogy egyúttal a berlini orosz nagykövetség jogi tanácsadója is legyen. Amikor Joffe egy nem kívánt baleset miatt lelepleződött, és el kellett hagynia Németországot, helyét, mint az orosz propaganda megbízottját, a zsidó Karl Radek foglalta el. Átvette a németországi kommunista propaganda irányítását. Ez a bolsevista előretörés Münchenben, Bajorország fővárosában érte el csúcspontját. Itt a mozgalom vezetője ismét egy zsidó volt, [Kurt Eisner](#) író. Ő is egyike volt azoknak a "defetistáknak", akik még a fegyverszünet előtt is agitációjukkal támadták saját országukat. Így már 1918 nyarán és őszén, amikor a harcok a frontokon még mindig hevesen dúltak, felszólította a müncheni löszergyárok dolgozóit, hogy sztrájkoljanak és szervezzék meg a forradalmat. A radikális szocializmus hullámában, még 1918 novemberében "bajor miniszterelnök" lett. A munkás- és katonatanácsok orosz mintájú rendszerének őszinte támogatója volt.

Ő méltóképpen támogatta a "Vossische Zeitung" (Ullstein lapja) főszerkesztőjét, a zsidó Georg Bernhardot, és ő volt az, aki 1919 június végzetes napjaiban, amikor a Versailles-i Szerződés aláírásáról volt szó, támogatta az aláírást az összes rendelkezésére álló eszközzel, és így, kéz a kézben a zsidó Hugo Haase-vel, a kezdetektől szabotált minden ellenállást. **Mit tett volna más nép a világon a fajilag idegen elemek ilyen árulása esetén, türelmesen nézték volna tovább?** De még 1919 után is, amikor egy bizonyos konszolidáció fokozatosan zajlott Németországban, nem bomlott fel a testvériség a "defetizmus", a kommunizmus és a zsidóság között. Ez volt mindenekelőtt az akkor létrejött kommunista pártban, amely 1919-es kudarca ellenére, széles körben elterjedt a demokratikus kormányzati rendszer nagy horderejű toleranciája miatt, amiben a zsidók vezető szerepet játszottak. Ahogy követjük a hálózatok szálait, zsidó nyomokra bukkanunk. A kommunista propaganda nagy vezetője Németországban zsidó volt. A neve [Willi Münzenberg](#) volt, és a Reichstag tagja volt. Ő volt a széles körben olvasott kommunista lap a "Die Welt am Abend" és az "Illustrierte Arbeititung" és a "Magazin für Alle" tulajdonosa. Münzenberg kevésbé volt prominens a közösségben, de biztonsággal le lehet írni, hogy a Kommunista Párt igazi szellemi szervezője volt Németországban, mert a kifinomult, zsidó ösztönével tudta, hogyan befolyásolja a közvéleményt a legokosabb módon, miközben ő maga a háttérben maradt. A német kommunisták közül a legveszélyesebb egy [Hans Kippenberger](#) nevű zsidó volt.

Ő ravasz és megfontolt volt, alapítója és hidegvérű szervezője a Kommunista Párt gyilkos szervezetének. Mert a zsidó értelmiség a kommunizmusban még a gyilkosságtól sem riadt vissza. Kippenberger volt a felelős például a két rendőr, Lenk és Anlauf brutális meggyilkolásáért, akiket 1931 augusztusában lőttek le Berlinben.

[Horst Wessel](#), a Nemzetiszocialista Mozgalom nemzeti hőisének meggyilkolásának is ő volt a szellemi szerzője. Ebben a gyilkosságban nagy szerepet játszott a zsidó Else Cohn is, aki előkészítette és kiszimatolta az alkalmat a végrehajtásra. A hely szűkében arra kényszerültünk, hogy itt korlátozzuk magunkat erre a néhány véletlenszerűen kiválasztott példára.

Semmi esetre sem az összes gyilkosságot, amit a Kommunista Párt-amit főként zsidók építettek fel-szervezetének gyilkos ügynökségén keresztül elkövettek.

Néha maguk a zsidók voltak a tényleges gyilkosok, mint Gatschke gyilkossági ügyében, Berlinben a Röntgen utcában, ebben az ügyben a gyilkos a zsidó [Calm](#) volt.

Ennek a teljesen illegális összeesküvésnek az egésze csak azért volt lehetséges, mert Berlin városának két rendőrfőnöke hallgatólagosan támogatta.

Ez a két ügyvezető igazgató is zsidó volt, nevezetesen a zsidó [Bernhard Weiß](#), aki a helyettes volt, és a zsidó félvér Grzesinski, aki a tényleges rendőrfőnök volt.

A zsidóság és a kommunizmus közötti szellemi szövetség képének befejezéséhez hozzá kell adni, hogy ha az ilyen kommunista orgyilkosokat bírósági tárgyalásra küldték, a védelmet zsidó ügyvédek vállalták. A zsidó ügyvéd Litten, különösen kiemelkedő volt e tekintetben, és preferálta a hivatalos helyzetével való visszaélését, mint a védelem tanácsadója, hogy belemerüljön a politikai propagandába a bíróságokon.

Ez a zsidó olyan mértékben elengedte magát, hogy amíg az ügy tárgyalás alatt volt, megkísérelte, a kommunista "Rote Hilfe" nyilvános ülésén, hogy befolyásolja a tanúk védelmét. A bíró következőképpen kénytelen volt kivenni a védelmet a kezéből. Mellékesen megemlítettük a kommunista propaganda egy másik eszközét, a "Rote Hilfe"-t, amely szintén az apparátusuk része.

A világháborús vereség vörös forradalmat hozott Németországba

Az "Internationale Arbeiterhilfe" konszernhez tartozik, amely nem más, mint a kommunista propaganda szervezete, szociális jóléti köpeny alatt. A zsidók ismét vezető szerepet játszottak a szervezésben. Az alapítók között volt a zsidó [Einstein](#) professzor, Arthur Holischer, Maximilian Harden, Eltzbacher professzor, dr. Alfons Goldschmidt, Paul Oestreich professzor és Leonhard Frank. Az "Internationale Arbeiterhilfe" nem volt más, mint egy nemzetközi kommunista propaganda orgánus Moszkvában, a felebaráti szeretet álcájába bújva. Willi Münzenberg ezt nyíltan elismerte az "Internationale Arbeiterhilfe" tartományi konferenciáján, 1930. szeptember 28.-án, amikor ezt mondta: *"Az Internationale Arbeiterhilfe egy szervezet, amely szervezi a tömegek nagy gazdasági küzdelmének támogatását. A lényeg az, hogy a tömegsztrájkok támogatásának megszervezésében nem elegendő a felhívás az ágazat vagy az érintett iparág támogatására, ezenkívül elkerülhetetlen mozgósítani a széles munkástömegeket, és a szervezetlen mezőgazdasági munkásokat és parasztgazdákat, az alsó középosztályt, a értelmiségieket, a tudósokat, a művészeket stb."* Hozzátette, hogy az "Internationale Arbeiterhilfe" következőképpen "proletár segélyszervezet" volt, amelynek további feladata, hogy tartalmazza a "Szocialista Szovjet Köztársaságok Unióján belüli szocialista struktúra sikerének népszerűsítését is." Az "Internationale Arbeiterhilfe", amint azt 1931. október 11-én a 8. berlini világkonferencián kihírdették, nemcsak hadtáposzlop, hanem a kommunista világforradalom rohamoszlopának része is. "Az orosz kommunizmus szelleme különösen kedves volt Einstein professzornak." Mindig emlékezni fogunk arra, hogy amikor Einstein professzor 1932-ben az Egyesült Államokba akart utazni, a "Hazafias Amerikai Nők Szövetsége" tiltakozott a legerősebben az országba való belépése ellen, mert ezt írta egy cikkében a "League of Nations Journal-ban" Chicago-ban 1931 márciusában: „Amit javaslok, az törvénytelen”. Ezért nem csoda, hogy Francois Coty a „L'ami du peuple-ben”, széles körben olvasott lapjában, 1933. május 18-án felhívásában nyíltan úgy jellemezte Einstein professzort, mint „a bolsevizmus vagy a kommunizmus” úttörőjét. De ez a zsidó-kommunista propaganda elérte a magasságát a fiatalok oktatásának területén, különösen ott, ahol szabad kezet kaptak a hatalmon lévő politikai párttól. Erre jellemzőek voltak a berlini "vörös" Neukölln kerület iskoláinak körülményei, ahol a Berlini Zsidó Iskola ülnöke, [Kurt Löwenstein](#) irányította az ügyeket. Itt egy speciális "[Karl Marx Iskola](#)" létesült, a zsidó dr. [Fritz Karsen](#) (Krakauer) irányítása alatt.

Az ilyen férfiak iskolához adott neve elegendő bizonyíték az oktatási intézmény serkentő szellemiségére, de az iskola gyakorlatban is összhangban volt a nevével.

Még az oktatási metódus is kollektív rendszerre épült fel, a tanulóknak valóban volt szava, még a tanárnak kellett adaptálni és alárendelni magát nekik.

Ebben az iskolában volt a "növendékek tanácsa", mint félbolsevista szervezet.

A jelenlegi oktatásban a politika nagy szerepet játszott, mégpedig a szocializmus szellemiségében. Nem korlátozták az oktatást, például erkölcsi szempontból. Éppen ellenkezőleg, az erotikus és szexuális kérdések megvitatása teljes előadás lett.

Például Frau dr. Kienle-Jakubowitz abortuszügyével kapcsolatban a tanulók hosszú esszéket írtak a Büntető Törvénykönyv 218. §-ának eltörléséről.

Az iskolatanács ülésén a tagok még a „218. § elleni tanulói harci szövetség” megalapításának gondolatával is eljátszottak. Az erkölcsök hiánya a Karl Marx Iskola pedagógiai módszereiben valóban odáig fajult, hogy a felső tagozatos diákok tanulmányútra indultak Hamburgba, ahol a tanáruk körbevezette őket a bordélynegyedben „tanulmányozási céllal”, majd írásban rögzítették tapasztalataikat. A tartalom olyan alacsony és obszcén volt, hogy még egy kommunista apa is tiltakozott az oktatási forma eredményei ellen. A tanulók szellemisége összhangban volt a kapott utasítással. Az 1924-ben megjelent, "A gyermek, mint az eljövendő társadalom megőrzője" című kiadványában, Kurt Löwenstein önkormányzati-iskolai ülnök a következő szavakkal írta le az oktatás célját: *„Az egyház és a vallásoktatás elleni harc nem elméleti harc az elméleti doktrínáért, hanem az új, eljövendő társadalmi rendszer harca a haldokló társadalmi rendszer ellen.”* A politikai program összhangban volt ezzel a neuköllni "vallásoktatási" programmal. Az iskola a kommunista propaganda színtere volt. Erre bőséges bizonyíték a tanulók írásaiban található. Vegyük például az iskolai újságot, amelyet egy időben "A vörös iskola visszhangjának, a Karl Marx Iskolai forradalmi diákok orgánumának" hívtak. Az újság egy mintapéldánya jól mutatja a bomlasztó szellemiséget, az alábbi kivonat, az 1932 októberi kiadásból való, amely az akkori általános választásra vonatkozik: *"A marxizmus azt tanítja, hogy egy parlamenti választás soha nem hozhat szocializmust. Az egyetlen dolog, ami azt elhozhatja, az egy erőszakos forradalom! De egy jó eredményekkel végződő választás, -amely ismét attól függ, hogy a parlamenten kívüli kommunista harci mozgalom milyen befolyást gyakorol a tömegekre-, megerősíti az akaratot a harchoz. Ez ösztönzőleg hat a parlamenten kívüli küzdelmekre, ezért a Karl Marx Iskola minden tanulójának aktívan részt kell vennie a választásokon.*

A vörös segédek, a K.P.D. listája (Német Kommunista Párt)."

Ez a toborzó munka a Kommunista Párt részére az iskolában, a Karl Marx Iskola "oktatási módszereinek" eredménye, amelyet a két zsidó, Löwenstein és Krakauer szervezett. De a neuköllni ülnök Löwenstein kedvenc kreációja a gyermektábora volt, amelyet kifejezetten, mint "Gyermekekötársaságot" alapított.

Összesen hat ilyen köztársasági gyermektábort alapítottak 1929-ben, 10.000 gyermekkel. Löwenstein saját szavaival az volt a feladatuk, hogy *"forradalmi effektussal behatoljanak a közoktatás szellemébe és formájába, annak érdekében, hogy ily módon fokozatosan módosítsák a társadalmat."*

Vagy, ahogy Löwenstein fogalmazott a sajtó képviselőjének: *"Nálunk Isten és a vallás egyszerűen nem létezik a gyerekek számára."* A gyerekeket teljesen eltávolították családjuktól, és a kommunista „kollektíva” irányítása alá helyezték. A fiúkat és a lányokat szándékosan ugyanabban a sátorban helyezték el.

+++++

Hány zsidó bíró volt Berlinben?

Az Állami Bíróság és a Fellebbviteli Bíróság 1062 bírójából, 239, vagyis 23% zsidó származású volt.

+++++

Ennek a gyors "oktatásnak" a kifejezett célja nem egy pihentető nyaralás volt, hanem a dezintegráció elősegítése, a szovjet értelemben vett kiképzés és propaganda. Ennek legvilágosabb bizonyítékát a "tábori ének" adja, amelynek szavai a következők voltak:

„Énekeljünk Vörös dalokat

És vigyük a transzparenszeket az országon keresztül.

Erős banda vagyunk

A kalapács és a sarló körül.”

Németországban a zsidó-kommunista propaganda fenyegető veszélyére nem is találhatunk jobb példát, mint a berlini zsidó Löwenstein által alapított vörös „Gyermekeköztársaság” gyermekdala. De Berlin lakossága akarata ellenére, csak tűrte ezt a gyökértelen „pedagógusok” által irányított rendszert, ezt az emberek természetétől és szellemétől idegen rendszert. Nem arról van szó, hogy az egész nép hallgatott vagy helyeslően nézte volna a forradalmárok kísérleteit. Éppen ellenkezőleg, Löwenstein iskolai ülnök kinevezése ellen Neukölln polgárai tiltakoztak. Nyolcezer állampolgár írásbeli petíciót nyújtott be a feletteseihez a kinevezése ellen, az akkori kormányrendszer alatt, sikertelenül.

Később a nemzetiszocialista sajtó és a jobboldali pártok támadták a Löwenstein hatáskörébe tartozó ügyek állapotát. 1931-ben egy jó hírű napilap, a „Deutsche Allgemeine Zeitung”, rendszeres kampányt folytatott Löwenstein és Krakauer ellen, sikertelenül. Ezeket az eseteket, a német emberek józan részének kudarcait, szintén egy tünetnek kell tekinteni, amiért annyi harag és felháborodás halmozódott fel a zsidóság uralma alatt Németországban.

B E T E L T A P O H Á R !

Konklúzió

"A semmiből semmi származik", ez az egyik legfontosabb tanulság, amelyet a világtörténelemből tanultunk. Azok, akik olvasták ezeket az oldalakat megértik, mi vezetett a német nép felháborodásához és haragjának kirobbanásához a zsidók túlsúlya ellen, és milyen okok kényszerítették a német kormányt a zsidóság befolyásának indokolt mértékű visszaszorítására. A német kormány által elfogadott intézkedések nem többek, mint enyhe korrekciós intézkedések. Minden ellentétes kijelentés ellenséges propaganda, amelyben a tényeket rosszindulatúan elferdítik. Mert mi a dolgok jelenlegi állása? A németországi zsidók szabadon, ugyanúgy folytathatnak kereskedelmi tevékenységet, mint korábban. A zsidó áruházak és más üzletek, a zsidó bankok és a zsidó újságok még mindig léteznek, és pontosan ugyanúgy működnek, mint korábban. Minden zsidó üzletember pontosan úgy úzi a hivatását, mint bármely német. Néhány kivételtől eltekintve, amelyek egy forradalomban érthetőek, egyetlen ujjal sem nyúltak egyetlen zsidóhoz sem Németországban.

És ha összehasonlítjuk ezt a néhány kivételes esetet annak az elégedetlenségnek és felháborodásnak a mértékével, ami azért halmozódott fel, mert a zsidók devalválták és lenézték Németországban a leglényegesebb német eszméket, és összehasonlítunk más véres forradalmakat, például Franciaországban és Oroszországban, akkor csak azt mondhatjuk, hogy a német "forradalom", amely a zsidóság ellen irányult, a világtörténelem legvértelenebbje volt. Még a végrehajtott intézkedések esetében is, amelyeket a német kormány kénytelen volt elfogadni, például a zsidók arányának szabályozása a jogi szakmában, csak egy enyhe korrekciós kérdés, semmiképpen sem messzemenő beavatkozás. Azokat a zsidó bírákat, ügyvédeket vagy orvosokat, akik a német hadseregben, a fronton harcoltak, vagy akik már 1914 előtt szakmájukat gyakorolták, nem érintik ezek az intézkedések. Így a szóban forgó törvény hatályba lépése után a zsidók aránya az ügyvédi hivatásban Németországban mintegy 9,1%-kal, azaz 29,7%-ról 20,6%-ra csökkent. **Berlinben továbbra is mintegy 39%-ot reprezentálnak, míg a zsidók csak a lakosság 1%-át képviselik.** Tehát a német kormány zsidópolitikáját nem "a szemét szemért, fogat fogért" zsidó ótestamentumi princípium diktálja, hanem a keresztény moralitás elve. És ez így is marad!

A Berlin városa által alkalmazott jóléti orvosokból hányan voltak zsidók?

A 263 orvosból 183, azaz, 70% volt zsidó származású.

Zsidó-bolsevik forradalom Németországban 1918-1919-ben

Írta: Dr. E. R. Fields

Németország elvesztette az első világháborút, a fegyverszünetet 1918. 11. 11-én írták alá. A kommunisták sztrájkokat vezettek és agitáltak a háborús erőfeszítések ellen. [Lenin](#) magához ragadta a hatalmat Oroszországban az 1917-es októberi forradalom alatt. Már ekkor tervezte Németország vörös megszállását. Lenin azt mondta követőinek, hogy a szovjet-oroszmémet szövetség egyesített ereje biztosítja, hogy egész Európa behódoljon a bolsevizmusnak. [Karl Radek](#) (eredeti neve Sobelsohn) volt a szovjet külügyi népbiztos. Feladata az volt, hogy forradalmat szítson a szomszédos országokban. A császár 1918. november 07-én lemondott és így Németország meggyengült, pont erre vártak a vörösök.

A német novemberi forradalom

Egy Kurt Eisner által szervezett, Münchenben rendezett, úgynevezett "békegyűlésen" indult el november 9-én. Kikiáltotta magát a Bajorországi Szovjet Köztársaság vezetőjének. Eisner szervezett egy Vörös Hadsereget, amely "munkásokból, katonákból és parasztokból" állt. A szervezetlen szövetségi kormány nem volt képes levernii a lázadást. Eisner kormányzó, a tanácsok népbiztosai, benne [Eugen Levine](#), M. Levien, Paul Axelrod és Ernst Toller-az összes zsidó! Toller kijelentette: "Nézzük a moszkvai inspirációt!" Bevezették a "kultúrbolsevizmust", amely a modern művészetet és a jazz zenét is magában foglalta. Bárki, aki ellenezte Eisnert, azt letartóztatták. 1919. február 21-én Arco-Walley gróf megölte Eisnert. A vörösök kilenc müncheni polgárt ejtettek túszul (egyik sem politikai, és egyikük nő). A rezsim bukása előtti napon lötték le őket. A három hónapig tartó „Szovjet Köztársaság” 927 ember életébe került.

Forradalom Berlinben

Rosa Luxemburg volt az egyik vezetője 1905-ben a varsói vörös felkelésnek. Amikor az elbukott, Berlinbe menekült. Karl Liebknechttel együtt a páros megalapította a Spartacus Ligát. 1918. 12. 24-én bejelentették, hogy a Népbiztosok Tanácsa veszi át a hatalmat Berlinben. Elfoglalták a kormány épületeit és az újságnegyedet. Karl Radek ezt írta: *„A felfegyverzett berlini munkások és a spartakisták olyan hatalmas tömegekben vettek részt a tüntetéseken, hogy lehetségesnek tűnt a hatalom megszerzése Berlinben.”*

Luxemburg a „The Rote Front” szerkesztője volt, és lázító beszéddel sürgette a munkásokat, hogy ragadjanak fegyvert és döntsék meg a szövetségi kormányt.

Ezt írta: *„Ez a végső csata, fegyverezze le az ellenforradalmárokat, fegyverezze fel a tömegeket, foglalja el az összes fontos kormányzati épületet, cselekedjen gyorsan, a forradalom ezt követeli!”*

Sztrájkok söpörtek végig Németországon, és a vörösök azt hitték, hogy ez a diadaluk napja. Radek decemberben Berlinbe érkezett, és beszédet tartott Luxemburg "munkás- és katonagyűlésen". A szovjet "diplomata" sürgette őket: *„Úzd el Egbert-Scheidemannt (a törvényes kormányt), és állíts fel helyette egy valóban forradalmi kormányt. Most fegyvereiddel a kezvedben kell átvenned a hatalmat mindenhol, és fel kell állítani a munkások, katonák és parasztok kormányát Liebnechtrel az élen. Ne vezessen félre a nemzetgyűlés fecsegése.”*

A császár hadseregének tisztjei azonban veteránokból „szabadcsapatokat” szerveztek a vörös felkelés leverésére és a rend helyreállítására. 1919. január 10-én megtámadták a berlini Spartacus állásokat, és két napi heves harc és a súlyos veszteségek után a vörösök összeomlottak. Január 12-én, Rosa Luxemburgot és Karl Liebnechtet letartóztatták. Egy Vogel nevű hadnagy és három másik tiszt kivégezte a párost, és a holttestüket a Landwehr-csatornába dobták.

A szovjet Bajorország és Berlin elesett, de a harc még messze nem ért véget. 1919 februárjában Brémában, Brunswickban és Badenben kikiáltják a szovjet köztársaságokat-további tragédiák. 1919 márciusában felkelés volt a Ruhr-vidéken és egy általános sztrájk Berlinben. Nem lett volna az 1932-es választásokig semmi, ami a kommunista fenyegetésnek végre véget vetett volna Németországban.

Csápjaik az üzlet minden formáját megragadják

(Folytatás a fedlap belső oldalától.)

Zsidó sajtókontroll

Az Egyesült Államok zsidó sajtómoguljai a Newhouse, a Sulzberger és a Meyer láncok. [Samuel Isadore Newhouse](#) megalapította az Advance Publications-t egy mamut sajtóbirodalom felépítésére. Newhouse megvásárolta a Staten Island Advance-t, és ennek részvényeiből az alábbiakat: Springfield Union News, Jersey City Journal, Newark Star-Ledger, Trenton, N.J. Times, Syracuse N.Y. Herald-Journal, Flint Journal (Mich.), Bay City Times, Saginaw News, Ann Arbor News, Jackson Citizen Patriot, Muskegon Chronicle, Grand Rapids Press, Kalamazoo Gazette, Cleveland Plain Dealer, Harrisburg Patriot-News, Portland Oregonian, St. Louis Post-Dispatch, New Orleans Times-Picayune, Pascagoula Press-Register, (az összes fontosabb alabamai lap), The Birmingham News, Mobile Press-Register és Huntsville Times-News. S. I. Newhouse 1979-ben halt meg, ma fiai, [S. I.](#) és Donald vezetik a monopóliumot. Olyan jelentős kiadókat is felvásároltak, mint az Alfred A. Knopf, a Crown, a Pantheon, a Vintage, a Fodors, a Ballantine és a Random House. Magazinjaik közé tartozik a Brides, a Glamour, a Mademoiselle, a Vanity Fair, a Vogue, stb. [Eugene Meyer](#) leszármazottai a Washington Post, a Newsweek és 12 tévéállomás tulajdonosai. A New York Times-t ma [Arthur Sulzberger Jr.](#) vezeti, és 24 másik napilap tulajdonosa.

A TV zsidó kontrollja

[Walt Disney](#) antiszemita volt. Nem volt hajlandó zsidókat felvenni. Tanúskodott az amerikaiellenes tevékenységekkel foglalkozó bizottság (HUAC) előtt, és megnevezte a Hollywoodban dolgozó kommunistákat, akiknek többsége zsidó volt. Ma [Michael Eisner](#) vezeti a Disney-t, és az általa felvett vezetők többsége szintén zsidó. A túlzott fizetése a részvényesek egyik panasza. Eisner fizetése évi 975.000 dollár, plusz 7,5%-os éves bónusz a Disney bevételekre-plusz részvényopciók 7,3 millió részvényre 400 millió dollár értékben. Más szavakkal, Eisner óránként 9783 dollárt kap! Ő a legjobban fizetett vezető Amerikában. Joe Roth a Disney filmek vezetője. Robert Iger a Disney elnöke. Ők irányítják az ABC-TV-t, a Touchstone Pictures-t és a vidámparkokat az USA-ban, Japánban és Franciaországban. Az NBC elnöke 2003 januárjáig Andrew Lack volt. Ma Neal Shapiro az NBC News, Jeff Zucker, az NBC szórakoztató és David Zaslav, az NBC Cable vezetője. Mel Karmazin a CBS feje. Robert Rabinovitch a Canadian Broadcasting Corporation (CBC) elnöke.

A zsidók a világ ingatlanjainak tulajdonosai

A chicagói [Sam Zell](#) a világ legnagyobb irodaház tulajdonosa, összesen 700-al. Ő a domináns bérbeadó San Francisco-ban, ahol 74 épülete van, Atlanta-ban 45, Portland-ben 42, Seattle-ben 64, stb. Cége, az Equity Office Properties Trust értéke 25 milliárd dollár.

Kedvenc mondása: *"A pénz beszél, a politikusok hallgatnak."*

Paul Nussbaum, a Patriot Hospitality munkatársa 455 szálloda tulajdonosa, több mint 43 milliárd dollár értékben. [Isadore Sharp](#) a Four Seasons feje 39 luxusszállodával Fidzsitől Londonig és 11 Regent szállodával. Kanadában [Paul Reichmann](#) volt a domináns irodatulajdonos.

Nemzetközi bankok finanszírozták a vörösöket

Németország, Frankfurt volt a Rothschild Bank alapításának helye. Ritka aranyérmék vásárlásával és eladásával kezdték. Ezután következett a pénzkölcsönzés, és [Amschel Rothschild](#) négy fiát elküldte a bank fiókjainak vezetésére, [Nathant](#) Londonba, [Jamest](#) Párizsba, [Salomont](#) Bécsbe és [Carlt](#) Nápolyba. Nathan a brit kormány feletti nagy hatalommal rendelkező báró lett. Hiteleket folyósított a háborúk finanszírozására és a Szuézi-csatorna megvásárlására. Fia, Edmond de Rothschild finanszírozta az orosz zsidók első betelepítését Palesztinában. Az 1917-es [Balfour-nyilatkozat](#), amely Palesztinában államot ígért a zsidóknak, neki szólt. (Megjegyzés: Walternek szólt.)

Jacob Schiff finanszírozta Trockijt

A [Kuhn Loeb Bank](#) hatalmas volt New Yorkban, és [Jacob Schiff](#) vezette.

Ő finanszírozta Trockijt, míg a zsidó bankár [Olaf Aschberg](#), Svédországban volt Lenin fő támogatója. A The New York Journal-American 1949. február 3-án idézi Cholly Knickerbocker rovatvezetőt, aki kijelentette: „Ma Jacob unokája, [John Schiff](#), a New York-i társadalom egyik kiemelkedő tagjának becslése szerint, az öreg körülbelül 20 millió dollárt áldozott a bolsevizmus végső győzelmére Oroszországban.”

Hollandiában, a száműzetése idején II. Vilmos német császár ezt mondta a Chicago Tribune-nek 1922. július 2-án:

„A zsidók a felelősök a bolsevizmusért Oroszországban és Németországban is. Uralkodásom alatt túlságosan elnéző voltam velük szemben, és keservesen sajnálom a prominens zsidó bankároknak tett szívességeket.”

2003. USA

Utószó, záró gondolatok

A könyv eredetijét 1933-ban adták ki Berlinben. Az amerikai kiegészítést dr. Fields írta. Néhány pontatlanságát korigáltuk. A nevekhez természetesen igyekeztünk e-jegyzeteket csatolni, ezért a gyenge minőségű eredeti fotókat töröltük.

A zsidókérdés Magyarországon és Poroszországban teljesen ugyanúgy alakult.

Aki olvasta a "Magyarország elzsidósodása" illetve a "Fővárosunk elzsidósodása" című könyvet, annak olyan érzése támad, mintha ezeket a könyveket ugyanaz a személy írta volna. Pedig nem. Sajnos, ugyanazok a hajmeresztő körülmények uralkodtak Porsoszországban, mint Magyarországon. Egy kisebbség uralta a pénzügyi szektort, a sajtót, a kereskedelmet és a kulturális ágazatot. Magyarországon ugyanazok voltak a zsidó "slágerszakmák", mint Németországban. Orvos, ügyvéd, bankár, kereskedő, de például a mezőgazdaságot feltűnően kerülték. **Poroszországhoz hasonlóan, földrajzi elhelyezkedése miatt Magyarország sem kerülhette el a Galíciából kirajzó zsidó hordákat.** Az első érintett országrész Kárpátalja volt. Majd innen szórodtak szét Nagy-Magyarország területén, illetve mentek tovább Nyugatra. Elsősorban a ruténekkal sikerült meggyűlöltetniük magukat. Borzalmas lehetett, ahogy arra a jóhiszemű, egyszerű népre rávetette magát ez a rafinált, pénzéhes sáskahad.

Uzszakamat, csalás, semmi nem számított. Németországhoz hasonlóan, nálunk is számos vállalatot alapítottak. Csak néhány ma is létező "márka": [Rózsavölgyi](#), [Zwack](#), [Pick](#), [Herz](#). De nézzünk egy igazi Monarchia-beli példát.

A bécsi iparmágnás, [Heinrich Klinger](#), aki Budakalászon nyitott textilgyárat.

Berlinhez hasonlóan, Budapest is vonzotta a zsidókat.

Békeidőben is ellenszenvet ébreszthet bárkiben ez az állapot. Hiszen egy magyar munkás joggal érezhette magát idegenek rabszolgájának, saját hazájában.

Nézzük most a háborús éveket és a könyv által említett hadibeszállítókat.

Ha belelapozunk Kozma Nándor "Hadimilliomosok" című könyvébe, ugyanazokat a felháborító állapotokat olvashatjuk. Árdrágítások, spekulációk, uzszakamat, visszaélések, élelmiszerhamisítások, papírtalpú bakancsok esete, stb. A beszállítók többsége nálunk is zsidó volt. Erre a legjobb példa [Weiss Manfréd](#), a lőszergyáros "sikere". Érthetetlen, hogy sem a német, sem a magyar kormány nem tett kísérletet állami cégek alapítására a beszállításokért, mert akkor azok a horribilis összegek az államkasszában maradtak volna. Mit gondolhatott a magyar katona? Éhezett, fagyoskodott, ellenséges rohamok közepette, míg az idegenek luxusban éltek. Éles társadalmi különbségek és eltérő mentalitás. A feszültség erősödik. A probléma az, hogy a zsidók ezt tudatosan fokozták is, mert nekik soha semmi nem elég és semmi sem szent. Nálunk ugyanúgy kigúnyoltak mindent ami "nemzeti" volt. Ezzel párhuzamosan alakult a feszültség is gyűlöletté. Ezt ők fokozták tovább beteg eszméikkel (például a liberalizmussal).

Forradalmak, összeomlás, Tanácsköztársaságok

Ezen a téren is ugyanaz zajlott Magyarországon, mint Németországban. Az elhúzódozó háború miatt, nőtt az elégedetlenség. Sőt, ez minden normális országban így történt volna. A probléma az volt, hogy már a háború alatt voltak dezintegráló, defetista csoportok, akik a hatalomért és a pénzért semmibe se vették a haza érdekeit.

Szabadjóművesek, pacifisták, kommunisták, liberálisok, stb.

Érthetetlen, hogy az akkori vezetés semmit sem tett ezek ellen! Se a kormány, se a király. **Ezeknek az uszítóknak a többsége zsidó volt. A seregeink még a fronton voltak, amikor ezek a szánalmas, áruló korcsok forradalmakat szerveztek és már a hatalom átvételét tervezték.**

Figyelemreméltó tény, hogy Magyarország úgy vesztette el a háborút, hogy a földjére nem lépett ellenséges katona. Ahogy Gömbös Gyula fogalmazott: *"a pacifisták, valamint a bolsevikiek bomlasztó tanai bontották meg a front egységét."* Továbbá: *"Mindenekelőtt megállapítandó, hogy a Monarchia hadseregei az összes hadszíntereken még mindig harcképes állapotban vannak és hogy ma mindenütt az ellenség földjén állunk."*

Kik és miért szerveztek forradalmakat? Ki a felelős a vereségért? Miért tettük le a fegyvert? Ki és miért írta alá a fegyverszünetet? Kinek a bűne a megszállás? Ki a felelős Trianonért? Kiknek a bűne a vörösteror? Kiknek a bűne a Tanácsköztársaság?

Mind költői kérdés, amikre tudjuk a válaszokat. Oroszország esetében érdemes megnézni A Lenin-vonat című filmet. Noha Trianon elég komplex téma. Ez esetben fontos szerepet játszottak a nemzetiségeink is, de a döntő szerep itt is a zsidóké. Egyrészt a Magyarországi Tanácsköztársaság is felelős volt, hogy eddig eljutottunk. De! Egy szabadjóműves zsidó kongresszuson már 1917-ben megtörtént Magyarország felosztása. Ezt bizonyítja ez a könyv is:

Kovács István: "Magyarország feldarabolása és a szabadjóművesség" (1934)

Az összes békeszerződés közül Trianon volt a legigazságtalanabb és a legmegalázóbb. A Tanácsköztársaság szégyenteljes működése közismert. Ugyanaz a forgatókönyv mint Németországban. Ezt részletesen bemutatja "A történelmi Magyarország sírásói" című könyv. Igen figyelemre méltó, hogy amikor a második világháború után, Magyarországon másodjára épült ki a kommunizmus, annak minden prominens alakja (ismét) zsidó volt. Lásd: Fiala Ferenc "Vádló bitófák" című könyve.

A Tördöfés-elmélet (Dolchstoß)

Napjainkban igyekeznek úgy beállítani, mint legendát, mítoszt vagy beteges jobboldali hazugságot. Holott a fentiek tekintetében mégsem tűnik annak.

Dióhéjban: Hős hadseregeinket nem a fronton győzték le, hanem "hátra döfték".

A forradalmak uszítói, a szocialisták, a szabadkőművesek, a kommunisták, akik mögött a hazaáruló zsidók bújtak meg, úgymond hátra szúrták a hadsereget.

Hollywood

Ahogy [Henry Ford](#) igen pontosan megfogalmazta: "a filmipart az USA-ban és Kanadában 100%-ig ők irányítják." Ahogy napjainkban is.

Csak néhány példát emelünk ki az alapítók közül: [Fuchs](#), [Zukor](#), [Korda](#), a Warner testvérek, [Harry](#), [Jack](#), [Sam](#) és [Albert](#).

Nézzünk néhány példát napjaink színészei és rendezői közül:

[Steven Spielberg](#), [Roman Polanski](#), [Woody Allen](#), [Steven Seagal](#), [Mel Brooks](#), [Harrison Ford](#), [Rosanna Arquette](#), [Natalie Portman](#), [Richard Dreyfuss](#), [Jamie Lee Curtis](#), [George Cukor](#), [Michael Douglas](#), [Dustin Hoffman](#), [Barbara Streisand](#), [Kate Hudson](#), [Goldie Hawn](#), [Robert Downy Jr.](#), [Winona Ryder](#), [Ben Stiller](#), [Adam Sandler](#)...

Egyéb "hírességek": [Pulitzer József](#) lapkiadó, [Várkonyi Mihály](#), [Mark Zuckerberg](#) a Facebook alapítója, [Theodore Newman Kaufman](#) a "Germany must perish" című könyv írója, [Wigner Jenő](#), [Szilárd Leó](#), [Teller Ede](#), [Neumann János](#), [George Soros](#), stb.

A nevekket köteteket lehetne megtölteni. Mint ahogy szégyenteljes történelmükkel is.

A zsidók sok jót tettek az emberiségnek, de még több rosszat. És sosem a jóság, hanem a pénz és a hatalom motiválta őket. Napjaink liberáldiktatúrájában természetesen ez tabu téma. Visszatérve a Kuhn [Loeb](#) Bankhoz. Nem félelmetes, hogy néhány ember, illetve család, hogy tud eseményeket befolyásolni? Csak néhány példa: [Rockefeller](#), [Guggenheim](#), [Rothschild](#), [Lehman](#), [Sulzberger](#), [Warburg](#), [Oppenheim](#)...

Nem félelmetes, hogy egy embernek mekkora vagyona, ezzel együtt befolyása lehet? Ők többnyire számunkra láthatatlanok. Ez lenne a háttérhatalom?

Találó napjaink mondása: **"Az ördög legnagyobb trükkje az volt, hogy elhitette a világgal, hogy nem létezik."**

2021. Budapest